

ЙОРДАН МАТЕЕВ
ВОЙНА НА ВИДОВЕТЕ

chitanka.info

*Посвещавам на брат ми — Живко и на вуйчо ми —
Радослав.*

ПРЕДГОВОР

СЯНКАТА

Тази книга е с претенциите да забавлява, доколко съм успял в това отношение, ще прецените вие, драги читателю.

Историята, която ви разказвам се роди неочаквано, както повечето хубави или лоши неща в живота ни; пишех една книга, която като сюжет може да се определи като „уестърн по български“, нещо от сорта на „Великолепната седморка“, предполагам че сте гледали този чудесен филм.

Точно тогава ме осени видението за началото — аз винаги си представям много образно, почти кинематографично, книгите, които пиша.

В това въображаемо „кино“ видях един закъсал посред пустошта пътник, който се мотае ядосан около повредения си автомобил, опитвайки се да реши дилемата как ще продължи пътуването си до планинското селце, където го очаква пациентка.

Така реших — този човек да е лекар, решен да изпълни на всяка цена служебния си дълг.

Внезапно на изпадналия в беда мъж се притичват на помощ двама ексцентрични мъже, които много скоро преобръщат съдбата му наопаки.

И тъй като преди време бях чел, че в Родопите открили черепа на някакво странно създание, което било съвсем непознато на учените — на снимката този мистериозен череп удивително приличаше на волски — ми дойде наум, че там където отиват нашите герои, ги очакват точно такива същества, които някога са били хора, а сега са ужасяващи „превъплащенци“, обявили тотална война на човешкия род.

И тъй като често злото в живота ни идва от политиката, двете от най-злите чудовища, описани в романа, са политици. Те са кандидати за кметския стол в едно малко градче, където се вихрят събитията на тази история.

Забавна ми се стори идеята, тези „овластени чудовища“ да се самоунищожат в епична битка на покрива на най-високата сграда в града, пред ужасените погледи на избирателите си.

Нещо като гибелта на Кинг Конг, позната ни от многобройните киноверсии на Холивуд.

В крайна сметка се получи един завладяващ коктейл от екшън, ужас, политика и секс, който, ако се позамисли човек, поглъщаме ежедневно, поднесен ни под една или друга форма от пресата и телевизията.

В тази книга се опитвам да ви кажа, че за разлика от художествените произведения, където злото е представено озъбено, уродливо и окървавено, в живота то се възпроизвежда в една непрекъснатата „война на видовете“, където жертвите, разбира се, отново сме ние, а другият „вид“, който ни вгорчава живота, съвсем не е задължително да изглежда като излязъл от роман на ужасите — може да е дори благовиден, с вратовръзка и бяла колосана яка, или с неотразим женски чар.

Честно да ви кажа, когато пиша страшни истории, в които се леят потоци от кръв, демони от отвъдното вилнеят на воля, а любовта е само разменна монета, изпитвам чувството на истински страх като всеки нормален човек.

Буквално си изкълчвам врата да се оглеждам около себе си в късните нощи. И понеже компания ми прави единствено моят любим котарак Марко — увековечен поименно в първия ми роман „Веригите на злото“, ако не сте го чели, побързайте, защото тиражът е на привършване — стресна ли се от някой съмнителен шум, го грабвам бързо и притискам пухкавото му телце към гърдите си, поглеждайки боязливо зад себе си.

Дали пък там, зад рамката на тъмния прозорец, не дебне някое от онези създания, които така въодушевено описвам във файловете на компютъра си; дали пък някоя костелива ръка няма да се протегне от чернотата и гъгнив глас няма да ми прошепне, че е ударил последния ми час?

Много се боя, че и вие ще се сблъскате с подобни изживявания.

Не е изключено като погледнете изплашено зад себе, потръпнали от внезапния леден полъх, докоснал призрачно тила ви, да зърнете

един неясен силует, който ви гледа с пронизващ поглед и прилича на изгубена сянка от нечий забравен гроб; не се плашете, това съм аз —

ваш Йордан МАТЕЕВ

ПЪРВА ЧАСТ
ВЪДВОРИТЕЛИТЕ

I ГЛАВА

„Мамка му! Точно сега ли намери да се развали!?“ — изруга наум Лукан Карлов.

Двигателят се беше задавил, беше се закашлял мъчително като болен от туберкулоза и после окончателно беше заглъхнал, сякаш никога досега не беше издавал звук. След това тишината отвън беше станала оглушителна и тягостна. Виолетовото небе на запад се превръщаше бързо в индигово и нощта скоро щеше да метне тъмния си плащ над изровения път, безлистната гора и повредения автомобил.

— Какво по дяволите ще стане сега!? — възкликна четиридесет годишният мъж с олисяло теме и размъкнати дрехи, придаващи му небрежен и артистичен вид.

Всъщност беше лекар. Налагаше му се да отиде до селото, за да акушира на една родилка, а беше закъсал по средата на пътя като последния глупак, докато жената сигурно вече изпитваше първите си болки.

Рядко си изпускаше нервите, но този път ядосано ритна предната лява гума на колата, като че ли това щеше да му помогне с нещо.

— Е, стига де! — подхвърли някой иронично зад гърба му.

Той рязко се обърна, убеден, че нещо зло го дебне отзад и му се присмива, че е станал лесна плячка.

Озова се лице в лице с двама мъже.

Единият беше тънък като бастун дългун, другият — тантурест, нисък мъж.

„Крачун и Малчо!“ — помисли си неволно. Нищо застрашително не видя у тях, освен че на бузите им бе набола поне тридневна брада и че се бяха появили от нищото зад гърба му, без да издадат нито звук.

— Извинете ни — поде по-дребничкият и Лукан се досети, че пръв го бе заговорил дългунът. — Но бяхте толкова забавен, докато си го изкарвахте на автомобила...

— Кой сте вие? — попита ги той по-недружелюбно, отколкото желаше.

— Крачун и Малчо! — отговори му по-дългият, изсмивайки се високо в тишината.

Лукач Карлов почувства, че по гърба му го полазват мравки; беше закъсал наред пустощта; нощта щеше да се спусне всеки момент; нямаше никакво понятие кога щеше да се добере до пациентката си, а ето, че и тези двамата му играеха по нервите.

— Точно това си помислихте, нали? — тушира поведението на приятеля си по-ниският. — Всички ни вземат за Крачун и Малчо.

— Така ли си мислите? — контрира ги лекарят, докато ги измерваше с поглед.

— Ние сме Иван и Асен, царете на автомобилните двигатели! — изсмя се отново дългунестият. — Имате късмет, че ни срещнахте, докторе!

За втори път той усети ледено докосване в сърцето си. Нещо нередно имаше в тая двойка; хем изглеждаха безобидни, хем излъчваха някаква скрита заплаха и откъде по дяволите знаеха...

— Чантата ви издаде — усмихна се тантурестият и му посочи издутата чанта на предната седалка. — Не се тревожете! Ще ви помогнем да си оправите колата. Ние сме в същата посока. Боя се, че в селото ни очаква много работа! И нас, и вас, докторе!

Той предпочете да остане безучастен, докато те вдигнаха капака на двигателя и бърникаха нещо вътре. По-ниският, който се представи като Асен, седна на шофьорското място, завъртайки ключа; двигателят се изкашля, поколеба се за миг и после тихичко замърка.

— Готово! — обяви самодоволно по-високият мъж на име Иван, затръшвайки небрежно капака. — Убедихте ли се, че имаме златни ръце! А сега да тръгваме, докторе! Не разполагаме почти с никакво време!

Прие ги за спътници, обзет от смесени чувства. От една страна им беше благодарен, че му бяха помогнали; от друга, не можеше да се отърве от подозренията си към тях.

Колата напредваше бавно в настъпилата нощ. Шофираше предпазливо в опасните коловози на пътя; не му се искаше да се стигне до нови проблеми с двигателя.

След около трийсет минути пълзене по магадановата настилка, се бяха приближили до селото. „Дали пък няма повреда в

електрозахранването?“ — почуди се Лукан, докато гледаше потъналите в мрак къщи.

На последния завой малко преди селото, нещо претича пред фаровете на автомобила му, карайки го да настъпи с премаляло сърце педала на спирачките.

Това, което беше зърнал мимолетно, го беше ужасило!

Беше животно, което приличаше на човек, или по-скоро човек, преобразил се в гротескно животно!

Съществуването подскачаше чевръсто на четирите си крайника и когато погледите им се срещнаха, видя там събрани ведно безумие, ярост и убийствена злоба. След това създанието изчезна в гората, като че ли никога не беше съществувало.

Възможно ли бе да има такова кошмарно изчадие? Или пък преумореният му мозък му играеше номера?

— Не спирайте, докторе — докосна го по рамото нисичкият Асен. — Тази нощ ще се нагледате на ужаси! Ние обаче *ще въдворим ред!* Не се съмнявайте в това!

Той преглътна на сухо, потегляйки отново в тъмнината.

Изведнъж мастиленото небе беше раздрано от хоризонт до хоризонт от безмълвни ярки светкавици.

Подобна буря през декември си беше феномен; освен това лишена от звуците на гръмотевиците, беше изключително злокобна. Но той все още не подозираше какво му предстои да преживее!

Спря без никакви произшествия в центъра на селото.

Наоколо се издигаха мрачните силуети на една или две дузини постройките.

Припламванията на вихрещатата се буря в небосвода придаваха призрачен вид на екстериора, сякаш всичко наоколо бе от непознат свят.

„Като че ли селото е мъртво!“ — помисли изплашено лекарят.

Не се забелязваха признаци на живот: нито светещи крушки в прозорците, нито кучешки лай в дворовете, нито виенето на вятъра в клоните на дърветата! А мълните не спираха фойерверките си над главите им.

— Опа! Почва се! — чу зад гърба си безстрастният глас на кльощавия Иван.

Под ослепителните отблясъци на беззвучната буря, малкият площад започна да се изпълва със сенки.

В началото бяха само единици, след това се превърнаха в цяла армия от десетки, подскачащи същества. Издаваха мляскащи звуци с мокрите си уста...

„Господи, та те са гладни!“ — осъзна Лукан Карлов.

Той беше сигурен, че доскоро това са били хора, но по силата на някакво зловещо проклятие или скверна шега на природата, се бяха преобразили в нещо друго; враждебно, непонятно и ужасяващо!

Бяха гладки и лъскави като глисти; черепите им блестяха слузести; зъбите им бяха жълти, криви и остри. Но най-впечатляващи бяха очите им — кехлибарени, пропити с такава неподправена омраза, че той не усети как се напика върху кожената седалка на колата си!

— Време е за купон — чу апатичната реплика на пълничкия Асен и дълбоката му въздишка: — Очевидно сме закъснели, приятели!

Крачун и Малчо не бяха водевилни герои.

Иван измъкна изпод дрехата си нещо подобно на самурайски меч, заемайки бойна поза.

В ръцете на Асен се появи гладкоцевна пушка. И двамата бяха решени да пуснат в ход смъртоносните си оръжия и Лукан Карлов бе убеден, че жътвата им щеше да бъде унищожителна.

Първата вълна от чудовища връхлетя върху двамата мъже.

Мечът на Крачун блесна като мълния и една уродлива глава отлетя. Швирналата кръв от чуканчето на шията бе най-червената, която лекарят бе виждал през живота си.

Малчо изпразни оръжието си в гръдта на едно от създанията и я взриви, сякаш беше сърцевината на презрял плод; късовете плът се разхвърчаха и полепнаха по предното стъкло на колата.

Върлинестият „самурай“ косеше със сабята си атакуващите го изчадия, като че ли бяха досадни бурени в градината на къщата му. Черепи, крайници, торсове бяха съсечени от гибелната му фехтовка, която с всеки удар донасяше единствено смърт и агония!

Трупове на бледокожите смрадливци се трупаха на камари в нозете му, но силите в мишниците му, като че ли бяха неизчерпаеми.

С благоговение, Лукан Карлов отбеляза, че плоското острие на меча му бе изгубило стоманената си лъскавина, а вместо това беше станало ръждивокафяво от хлъзгавата кръв и съсиреците.

Малчо чевръсто презареждаше пушката си и куршумите излитаха един след друг от нагорещеното дуло, превръщайки плътта на уродите в парцали раздробено месо.

Чудовищата се опитваха да се докопат до мъжете. Изглежда бяха лишени от всякакъв инстинкт за самосъхранение, иначе отдавна щяха да са разбрали, че така само се погубват!

Скоро площадът беше покрит с мъртви тела.

„Господи!“ — въздъхна медикът.

Асен почука на стъклото на автомобила и когато му откряна вратата, каза:

— Не се страхувайте, докторе. Иван ще претърси къщите и ще се погрижи, ако някой е оцелял.

Една от светкавиците огря лицето му; беше зацапано с кръв.

„Като хирург е!“ — осъзна Лукан Карлов. — „Оперирал е тумора! Останалото е в божиите ръце!“

Иван се върна след около четвърт час.

Кимна едва забележимо на партньора си и Асен изсумтя:

— Ето, виждате ли! Сами сме.

— Трябва да пренощуваме някъде — предложи дългунът. — И да обмислим понататъшните си действия.

Лекарят не възрази. Бурята, сражението, пустото село... бяха парализирали волята му!

— Родилката!... — удари се по челото. — Какво ли е станало с нещастницата?!...

Бяха вече в една от запустелите къщи. Само пламъците от небесната вакхания осветяваха интериора. Намериха петромаксова лампа и я запалиха.

— Каква е тази родилка? — попита напрегнато Асен.

„Аха, ето, че най-сетне се развълнува!“ — помисли си докторът, но на глас само добави:

— За това дойдох. Трябваше да изродя едно бебе...

— Тук вече няма живи хора! — отбеляза Иван. — Мъртви са. Само превъплъщенци, а те са друго нещо...

— Да — съгласи се закръгленият му приятел. — Селяните са били заразени, а резултатът от заразата ние го премахнахме... Но това бременно момиче, май че се заформят неприятности!

— Бащата! — промълви Иван. — Не беше ли онзи на пътя... Той ще се опита да подсигури преднина на майката и детето!

— Какви ги приказвате?!? — не успя да успокои нервите си Лукан Карлов. В тази призрачна обстановка разговора му звучеше опасно и непонятно.

— Ако пришелецът е създал дете, проблемът си го бива! — избоботи върлинестият мъж.

— Нищо не можем да направим, поне до разсъмване! — отсече партньорът му. — Тези новосъздадени превъплъщенци бяха лесна плячка... Но онзи урод е с опит! Сигурно е замислил нещо, за да ни спре!

— Може би — кимна Иван.

На сутринта някой неделикатно раздруса рамото на доктора. Той облещи очи. И бездруго цяла нощ почти не беше мигнал.

— Отвън има някой! — тихичко му довери Асен.

Дългунът стискаше в ръцете си познатия меч.

Лекарят едва овладя страха си. Представи си орди от чудовища, обградили селската къща. Въображението му рисуваше картини на див щурм; това го разтрепери като лист.

— Успокойте се за Бога! — нисичкият мъж го държеше настойчиво за ръката.

Иван се приближи до вратата и изведнъж я блъсна.

Тя се удари директно в неизмазаната стена отвън.

Заля ги ярка слънчева светлина. Лукан примижа безпомощно.

Високият мъж изскочи навън, но след няколко секунди се върна.

— Фалшива тревога — обяви.

— Да се омитаме! — подбутна лекаря Асен. — Чакат ни нови приключения!

— Мене какво ме засяга! — запъна се Лукан, когато бяха вече до колата му. — Не ви познавам! Какво сте се лепнали за мен?!

— Не искаме да пострадате — заяви му търпеливо Асен.

— Не се каня да страдам!

— Ако ви оставим, скоро ще загинете! — озъби му се пълничкият дребосък.

— Това ми прилича на отвличане! — възнегодува медикът. — Кои сте вие, по дяволите?! Ще се оплача от вас на полицията!

— Ще ви обясним по-късно... — прекъсна го безцеремонно Иван. — Хайде, да се махаме от тук!

Наистина площадът беше потресаваща гледка с тия купища от трупове. Добре, че времето беше студено, иначе зловонието на мърша щеше да ги задуши.

„Нима доскоро това са били човешки създания?!?“ — помисли си Лукан Карлов.

— Няма да дойда! — опъна се той. — Вървете на майната си! — И отчаяно побягна към близкия лес.

Краката му отмаляха, когато стигна до там. Надяваше се да се скрие в гората, но всичко беше напразно!

Мощната кола го беше настигнала; двамата мъже в нея не изглеждаха никак доволни.

— Какво си въобразявате?! — развика се ядосано Асен и в същия миг нещо изфуча, поваляйки приятелят му на земята. Онзи се сгърчи от болка.

Някаква неведомна сила сграбчи доктора за гърлото.

— Не ме преследвайте и няма да го убия! — просъска един зловонен глас в ухото му.

Асен измъкна пушката си изпод дрехата си. Зад гърба му, Иван продължаваше да се опитва да се изправи.

— Ако го убиеш — заяви тантурестият мъж — ще продължа да те преследвам до край! Ще убия малкото и женската!

Лукан почувства как съществуването потрепери от тези заплахи. Стори му се абсурдно, че такова чудовище може да се респектира, но фактът си беше факт!

— Лъжеш! — изгъгна то. — Няма да го направиш, защото не знаеш къде са!

— Грещиш — срязва го Асен. — Ти ще ме осведомиш!

Иван най-сетне беше извадил меча си, но едва се държеше на нозете си.

— Пусни го! — заповяда дребосъкът, зареждайки пушката си. — Ако се подчиниш, ще те оставя да избягаш!

Звярът въздъхна дълбоко.

Лекарят почувства как полита във въздуха.

Безоблачното небе изпълни цялото му полезрение, сетне земята се опита да го целуне по челото.

После изгуби съзнание.

Когато се свести видя лицата на двамата брадясали мъже.

— Ранен ли сте? — попита го Иван; ако се съдеше по безстрастния му глас, беше се възстановил напълно.

— Слава Богу, наред е! — възкликна Асен. — Късметлия сте, докторе!

— Защо? — изгледа ги Лукан; професионално опипа главата си — за щастие беше здрава.

— Ако бяхте одраскан — поясни му Иван — щяхте да сте заразен, а заразените ги убиваме на място.

Медикът се затътри с несигурна походка към автомобила си.

— Той няма да ни трябва вече! — каза му Асен. — В планината ще се изкачваме пеш.

Лукан Карлов го погледна въпросително.

— Ще ги преследваме! — обясни му закръгленият мъж. — Чудовището, женската и малкото им! Ако те оцелеят, човешкият род е под заплаха! Налага се да спасим човечеството, драги!

На това докторът нямаше какво да отговори.

II ГЛАВА

Вървяха през обезлистената гора до обяд. На няколко пъти спираха да си починат. Подпираха се на сивкавите стволоче на букочите дървета или присядаха предпазливо на изгнилата шума. Въпреки че Коледа беше след седмица, още не беше навалял сняг. Земята беше без бялата си премяна. Беше студено, влажно и дъхът им излизаше на валма пара, но нищо повече. В планината това си беше истински феномен, ала Лукан се беше нагледал вече на чудеса.

Беше изгладнял и Асен му беше дал половин шоколад, а също и вода от манерката, която висеше на колана му.

През цялото време бяха мълчали, макар че лекарят имаше въпроси към двамата мъже, както и към самия себе си. Не можеше да си обясни защо беше тръгнал с тях; нямаше никаква сериозна причина да ги последва в тая пустош посред зима.

Реши, че чисто и просто се е предал.

Беше се оставил на течението да го носи!

След поредната почивка, Иван ги поведе да заобиколят един храсталак и те внезапно се озоваха на равно като тепсия било. Дъбравата остана зад гърба им като тъмна стена, а пред тях на един хвърляй разстояние, подпряна на склона, се издигаше самотна постройка. Нещо като плет ограждаше двор, в дъното на който се виждаше кошара.

Докато се приближаваха, спътниците му си бяха извадили оръжията.

Под палтото на Асен, докторът зърна два реда кръстосани патрондаши.

„Прилича на каубой!“ — помисли си и изведнъж му стана забавно.

Пък и с тези небръснати бузи, нисичкият мъж наистина напомняше на бандит от Дивия запад.

Иван държеше меча си с две ръце. Едва сега, с известна изненада, медикът забеляза, че острието е лъснато до блясък.

Пристъпвайки внимателно, те се доближиха до оградата; покривът на къщата беше покрит с плоски каменни плочи. Всичко изглеждаше някак си вехто и остаряло, като че ли беше декор от филма „Козият рог“.

Засега нямаше следи от обитателите.

Само откъм кошарата се дочуваха приглушени звуци.

„Къде ли е стопанинът?“ — запита се настръхнал Лукан Карлов.

В същия момент дъсчената врата на къщата се откряна и от там се показва жилеста фигура на един старец, наметнал кожух.

— Дядо — рече му Асен, — извинявайте, че ви притесняваме, но...

Възрастният човек не изглеждаше никак впечатлен от арсенала им. Този факт разтревожи лекарят. А и старецът беше странна птица. Кожата му беше пепелявосива; лицето му — вкочанено; очите му се мятаха неспокойно в орбитите.

— Изгубихме се — излъга Иван, — та решихме да се осведомим за пътя...

— Предварително ви благодарим за помощта! — вежливо добави Асен, докато устните му шептяха съвсем друго: „Не се страхувайте, деденце, ще ви спасим!“ Ескулапът си помисли, че в тая „сценка“ само той не си знае ролята!

— Мога ли да си напълня манерката от помпата? — попита пухкавият дребосък и нахлу безцеремонно през портичка. Докторът и Иван го последваха в двора.

Старчето се опита да възрази; погледна крадешком към къщата, пристъпвайки боязливо към тях. Кожухът се смъкна от раменете му и той остана по избелялата си бархетина риза. Адамовата му ябълка заподскача като пинг-понг по шията му; изломоти нещо неясно, но събитията вече го бяха изпреварили.

С боен крясък едно голококожо същество изскочи от къщата.

Този път Иван беше нащрек. С неуловимо движение, мечът му описа дъга, преминавайки сякаш на шега през тялото на изрода. В първия миг като че ли нищо не се случи, след това торсът се раздели: двете алени половини тупнаха глухо на земята. Чудовището умря също така неочаквано, както се беше и появило. Развоня се на екскременти и кръв.

От кошарата с енергични скокове атакува оплешивял вълк!

Лукан Карлов реши, че този четириног звяр е възкръсналият двойник на баскервилско куче. Но беше далеч по-реален и респектирац; изщрака във въздуха с яките си челюсти, опитвайки се да разкъса гърлото на Асен. Последният ловко приклегна и само с един изстрел на пушката разпиля вътрешностите му. Зъбатата морда на уродливия вълк засмука за последно въздух, заоравайки в почвата почти до изкаляните обувки на стрелеца.

Лукан Карлов отскочи, когато към него с подскоци се приближи дребен звяр с пламтящи очи. Крайниците му бяха с извити здрави нокти; кучешките му зъби стърчаха като на глиган и бяха насочени към чатала на ескулапа.

В този миг, старецът изгуби съвсем разсъдъка си.

— Неее... — изкрещя, хвърляйки се към уродливия мъник. Лекарят осъзна, че се опитва да предпази с гърдата си подрастващото същество.

Налудничавата постъпка, като се имаше предвид, че то го уби моментално, впивайки зъби в шията му!

След това седна на гърдите му и започна преспокойно да го яде. Кръвта и мръвките полепнаха по лицето му, но то беше толкова обсебено от лакомията си, че гълташе цели късове месо.

Потресен, медикът повърна в нозете си.

Иван с един замах на меча си сложи край на това пиршество. Обгърна ги зловеща тишина.

От вцеплението ги изкара подозрителен шум. Някой пристъпваше тихо из къщата! Въпреки телосложението си, Асен реагира светкавично. Обсипа с куршуми кепенците на двата прозореца; разхвърчаха се трески — масивните капаци бяха почти унищожени.

И тогава неизвестният побягна. Плочите на покрива избухваха една след друга; като шрапнели летяха камъни, прахоляк и отломки от таванския гредоред! Асен продължи да стреля, сега вече по разпадащия се покрив. Най-последно зад комина — с гръм и трясък — изскочи един уродлив силует и изчезна зад къщата.

Асен и Иван го последваха.

Лукан забърза след тях от страх да не остане насаме с мъртвата троица на двора.

Когато ги настигна, Асен тъкмо сваляше пушката от рамото си и гледаше след фигурата, която се скриваше в гората.

— Това той ли беше? — изрече несигурно Лукан. — Избяга ли?

— Няма да стигне далеч! — заяви Иван, посочвайки им земята в краката си. — Ранен е тежко!

Докторът едва сега забеляза кървавата диря, виеща се след беглеца.

Върнаха се отново при трите трупа.

Асен ги настигна с мрачно изражение на физиономията. Беше претърсил кошарата и обущата му бяха покрити с някаква лепкава гадна смес.

— Убил е овцете! — обясни им. — Но това не е единственото му злодеяние.

Иван прибра меча си небрежно.

— Чакайте. — Вдигна пръст. — Звярът ни е изпреварил и е заразил стопаните на къщата. Оставил е стареца за примамка. Планирал е да ни убие с тройната атака.

— Но бе улучен — допълни Асен. Очите му блестяха недоброжелателно.

Лукан Карлов излезе от летаргията си.

— Това близки на стареца ли са? — попита несигурно.

— Като изключим песа, да.

Лекарят се втренчи в нисичкия мъж, който му говореше уморено.

— Но по-едрото същество... — избоботи объркано.

— Била е старицата на дядото — разясни Иван, гледайки неловко встрани.

Лукан се досети защо старецът беше защитавал така всеотдайно уродливия мъник. „Било е внуце или внучка, дошли на гости за празниците!“

Призля му.

Беше толкова брутално, та чак нямаше коментар.

— Този пришълец е истински убиец — заключи с яд Асен.

Иван изчезна някъде, сетне се върна с наръч дърва.

Партньорът му беше одрал една овнешка плешка.

— Нека си отдъхнем — заяви Асен. — Не вярвам да ни избяга.

Месото зацвърча на огъня. От мириса му прегладняха съсем. Докторът чу къкоренето на червата в корема си, но не се въздържа и

попита:

— Обяснете ми, кои сте? И какво, по дяволите, става?

— Хора сме, но не точно като вас — уклончиво отговори Асен.

— Откъде сте?

— От далече — вметна Иван. — От същия род сме, ала от друг свят.

— Да не сте от горе? — Докторът беше забол показалеца си в небето.

— Не — възрази пълничкият мъж. — Просто сме от различно селение. Нали сте чували теорията за паралелните светове? Приемете я като възможно обяснение.

— Но вие говорите езика ни!

— В Рим по римски — избоботи върлинестият. — Всъщност, ние сме въдворители.

Лекарят се досети, че още в селото бяха използвали подобен евфемизъм.

— Ако някой оплеска работите, въвеждаме ред! — поясни Асен. — Въдворителите са много полезни.

— А какви са тези... изчадия? — потръпна Лукан.

— Нарушители — отговори му с равен глас Иван. — Те са прехвърлили границите между световите. Понякога става случайно, друг път — злонамерено. Тогава се намесваме ние, за да възстановим сигурността!

— Предотвратяваме инвазии! — допълни Асен. — Нарушителите могат да бъдат доста агресивни!

— Като сегашните — отбеляза медикът.

— Да — поклати глава тантурестият. — Тези са от най-опасните; могат да затрият вида ви.

— Значи сте стражи — обобщи лекарят.

— Полицаи, специални части, въдворители, както желаете — отсече Иван. — Веднага щом си свършим мисията, ви оставяме на мира...

— И друг път се е случвало, нали?

— И още как! — засмя се Асен. — Иначе отдавна да сме безработни!

— Търпели сме и провали — провлачено отрони партньорът му.

— Не, и в този свят! — възропта нисичкият.

— Винаги си има първи път — скептично измърмори другият. — Но ние ще се справим и сега!

Лукан Карлов понечи да попита още нещо, но Асен му подаде къс горещо месо.

— Хапнете си и не се притеснявайте. Скоро ще се отървете от нас.

Наплискаха се на помпата, отмивайки мазнината от яденето. От овнешкото бяха останали само кокалите, а Асен угаси огъня с вода от манерката си.

Поеха към тъмната линия на гората. Кървавата диря се виждаше ясно — колкото и непрофесионални следотърсачи да бяха, нямаше как да се заблудят.

Навлязоха в мрачния лес; часът прехвърляше 13, 00. Следата се виеше като безкрайна змия пред тях.

Повървяха известно време, давайки си сметка на какъв риск се излагат сред дърветата, където можеха да станат лесна плячка.

Изведнъж колоната се закова на място. Иван им беше махнал предупредително с ръка. Вкочанената маска на лицето му им подсказваше, че нещо не е наред.

Докторът надникна зад рамото му, зървайки пурпурната локва едва на три-четири метра от тях. Но пришълецът не беше там.

Асен пристъпи напред със заредена пушка. Колегата му, естествено, вече държеше меча си.

Лукан тръгна като омагьосан между тях, привлечен от карминената кръв. Ноздрите му се бяха разширили като на ловджийско куче; във въздуха витаеше напрежение.

— Пазете се! — изкрещя закръгленият дребосък.

Нещо аморфно и неуловимо врълетя в лицето му.

Не успя дори да извика, докато летеше към земята.

III ГЛАВА

С едно подкосяващо движение, Иван го беше съборил върху влажната шума, спасявайки живота му, защото огромните нокти на звяра щяха да прекършат шията му. „Исусе Христе!“ — помисли си Лукан Карлов, докато повдигаше изцапаното си с пръст лице и следеше жестоката битка между въдворителите и създанието, дошло от друго измерение.

Асен стреля целеустремено, презареждайки на секундата оръжието си. Куршумът беше попаднал в пришълеца, поваляйки го назад. Въпреки раните си, той се изправи на краиците си; нахвърли се озъбен върху Иван.

Високият мъж като при каданс замахна с изящния си меч.

Безмълвно, създанието приклекна, избягвайки на косъм блестящото острие. Иван с обратен хоризонтален мах удари с тъпата му страна звяра зад ухото.

Той политна, забивайки лицето си в локвата от собствената си, пролята кръв. Но и сега то беше опасно, тъй като с лапа препъна дългуна, просвайки го до себе си.

Още миг и щеше да изтърбуши корема му, ако Асен не беше го халосал с приклада на пушката си в черепа.

Най-сетне звярът притихна, потънал в кърви. Само изпъкналият му гръден кош се повдигаше едва забележимо; беше все още жив, но в безсъзнание.

— Спипах те! — изрева триумфално дребосъкът, фрасвайки го повторно в главата.

— Недей! Ще го убиеш! — изкрещя партньорът му, опирайки се тежко на хълбока си. — Трябва да го разпитаме преди да издъхне! Да не си подлудял, за Бога?!

Лекарят почувства, че му се завива свят, докато стъпваше на нозете си. Сцената с чудовището, което се беше изтегнало на ложето от клонки и изгнили листа, му се стори сюрреалистична. Асен беше омотал създанието с тънко въже, което издържа на напъна, дори когато

то се опита с отчаяно сгърчване да се освободи. Тази безпомощност беше малко необичайна, тъй като то беше силно и едро.

Иван се наведе и му зададе няколко въпроса.

Говореше на непознат език; ескулапът си помисли колко подходящо би прозвучал той в някой научнофантастичен филм. Каквито и да бяха репликите между двамата, съществото отвърна враждебно.

„Стават потайни!“ — реши Лукан — досега разговорите се бяха провеждали единствено на местната реч.

Разгневен от реакциите на нарушителя, Иван извади меча си. Наведе се, забивайки безжалостно острието в плътта му. Зачовърка, игнорирайки стенанията на потърпевшия. Най-сетне последният зави, нарушавайки покоя на девствената природа със страданието си.

Въдворителят преустанови мъченията си и отново зададе въпрос. Този път гърленият тон на създаването звучеше примирено. Беше капитулирало. Или беше решило да умре.

Иван отиде при Асен и му прошепна нещо в ухото.

Тантурестият изчезна в сивочерната гора, чиито сенки се бяха издължили с напредването на деня.

Въздухът беше станал по-хладен и излизаше на гъсти вълма, докато дишаха. Съществото беше притихнало, главата му бе клюмнала безволево на гърдите му. За миг, Лукан изпита жалост към него, но моментално се стегна, спомняйки си за убийствата в селото и за трагедията в самотната планинска къща.

След час, закръгленият силует на Асен се появи сред дърветата. Той утвърдително кимна, докато почистваше дрехата си от полепналите по нея мръсотии.

Иван без да се замисля, замахна и отсече масивната глава на нарушителя.

За ужас, тя се търкулна в краката на лекаря. Безжизнените ѝ очи го зяпнаха изцъклено; той политна и рухна, препъвайки се в един клон. Почувства се жалък на прогизналата шума.

— Извинете, докторе — Иван му подаде ръка, — но той беше вероломен убиец! Даде ни информация за местонахождението на женската и малкото. Ако ни провърви, скоро ще приключим със случая!

Досега маршрутът им беше вървял все нагоре; сега внезапно решиха да се спуснат на юг, извън границите на леса. Бързаха, тъй като последните часове от денят си отиваха.

След около трийсет минути усилено темпо, бяха излезли на открито. Пред тях се издигаше стръмен склон, покрит целия с ниска растителност и белезникави скали.

— Там има пещера — каза им Асен. — В нея се крият женската и малкото.

Започнаха изкачването на хребета. Попарените от студа тревистите туфи се изплъзваха изпод краката им; на два-три пъти, Лукан беше на косъм да се срути обратно в седловината. Иван всеки път съумяваше да го задържи, отървавайки го от стопроцентово нараняване.

След четвърт час стигнаха до подножието на една скала. Отворът на пещерата беше колкото човешки бой и беше с неправилна форма. Сега предстоеше най-рискованата част от начинанието, да влязат вътре.

— Избягали са — заяви Асен след като се послуша внимателно. Сетне ги поведе с електрическо фенерче в ръка.

След минута бяха в закътаното леговище.

Пещерата се оказа със скромни размери.

Препънаха се в някаква странна купчина.

Под ярката светлина на прожектора видяха, че това е... кожа!

— Малкото е привършило с метаморфозата си! — мрачно отбеляза Иван. — Това поставя пред нас нови неизвестни...

— Какво искате да кажете? — попита лекарят.

— Че може да изглежда както си поиска — поясни Асен. — Това същество е уникална кръстоска и генетичният му фонд е извънредно разнообразен. Ако създаде собствено поколение, потомците му ще са още по-съвършени; този еволюционен бум може да унищожи човечеството!

— Мисля, че са някъде наблизко — изсумтя високият въдворител. — Да ги пипнем, преди да е мръзнало!

Тъкмо бяха излезли пред входа на пещерата, когато нещо огромно прелята над тях.

На Лукан му се стори, че това е гигантски прилеп, но разбира се грешеше — беше нещо далеч по-кошмарно!

Създанието плавно размахваше ципестите си криле; погледът му беше впит в мъжете. Тялото му беше надарено с нечовешка изящност. Лицето му бе смесица от очарование и ужас. Ако се съдеше по злия му взор, то се готвеше да ги нападне.

— Това е майката! — изкрещя Иван, опитвайки се да я промуши.

Мечът му единствено разсече въздуха: тя се беше издигнала нагоре.

Асен стреля светкавично от бедрото си. Куршумът му, естествено, не попадна в целта.

С един замах на крилете си, женската долетя до Иван, събаряйки го с уродливите си крайници.

Той се плъзна неудържимо към ръба на хребета. Добре, че медикът му се притече на помощ, иначе стремглаво щеше да се търкулне към падината.

— Залегнете! — викна им Асен и застанал на едното си коляно, три пъти стреля с пушката си.

Изглежда уцели съществото, защото то полетя като камък към земята.

Високият въдворител, който беше успял да се изправи на краката си, извърши нещо наистина невероятно. Метна с рязко движение вездесъщия си меч към падащия звяр. Блестящата стомана и фигурата на майката се сляха, докато следваха силата на гравитацията.

„Прилича на паднал ангел!“ — помисли си лекарят, докато наблюдаваше сцената.

Преодолявайки стръмнината на възвишението, тримата мъже се завтекоха след ранената твар.

След рискованото спускане, задъхани и запотени, стигнаха до долчинката.

Би трябвало да бъдат по-предпазливи, но те веднага отидоха при притихналата женска.

Иван я обърна безцеремонно по гръб.

Изглеждаше като огромна пеперуда, забодена като хербарий на меча му.

Той се опита да си го прибере, но се оказа, че е заседнал дълбоко в почвата.

Асен го дръпна за лакътя.

В този миг, женската повдигна клепачите си.

Кехлибареният пламък в очите ѝ угасваше. Тя умираше.

— Няма да го откриете никога! — каза им хриптейки, след това издъхна.

Иван със сила измъкна оръжието си от тялото ѝ и изруга под носа си.

Небето от виолетово бързо стана мастилено. Нощта беше мразовита, но те предвидливо се бяха подслонили в пещерата. Бяха запалили огън и Асен свари супа, която разсипа в канчетата им. Лукан остана очарован от нея, макар че изобщо не разбра от какво е приготвена.

Сетне заспаха неспокойно. Лекарят засънува родилката-пациентка и как тя се преобразява в крилата твар. На няколко пъти се стряска от забодения ѝ като насекомо труп, но продължи да спи дълбоко, съсипан от умора.

Иван и Асен се редуваха да бдят на смени, но до сутринта не се случи нищо.

На разсъмване се спуснаха отново в падината, откъдето поеха недоспали към селото.

Въдворителите бяха измъчвани от мрачни мисли. Работата им се бе усложнила неимоверно от обстоятелството, че не знаеха къде да търсят избягалото същество!

Но, разбира се, не беше точно така.

Бяха изнервени, защото то най-вероятно се беше скрило в града, където можеше да създаде поколение, а това вече излизаше извън контрола им.

Мълчаливи и навъсени, те стигнаха до планинското селце. Автомобилът на медика си стоеше все така самичък в коловозите на пътя. Наоколо нямаше жива душа и студът беше станал още по-хапещ и по-остър, въпреки че беше вече обед.

„Много скоро ще завали сняг!“ — помисли си Лукан, докато гледаше прихлупеното бакърено небе.

Той зиморничаво се вмъкна в колата, намествайки се зад волана. Ключовете висяха на арматурното табло. Посегна да включи двигателя, когато нещо неясно се мярна в огледалото за обратно виждане. Някаква призрачна сянка или размазан силует. Изтръпнал, се обърна отривисто, за да се озове очи в очи с едно десетгодишно

момиченце. Кожата му беше анемична и бледа; косите му — разрошени във всички посоки; очите му — облепени от ужас.

— Коя си ти? — прегракнало я попита. Глупаво беше да се страхува от едно момиченце, ала страхът беше сграбчил вътрешностите му!

В същия миг една от задните врати се отвори и хлапето бе измъкнато навън.

То се замята в грубите ръце на Иван, разплаквайки се жаловито. Крехките му раменца се затресоха в конвулсии.

Асен го взе от партньора си и упорито се втренчи лицето му.

Лукан се досети, че въдворителят търси някакви следи, така както лекарят се интересува от симптомите на болестта.

Детето носеше късо палтенце и чорапогащи; безпомощно махаше с кльоцавите си нозе във въздуха.

Най-сетне Асен го постави на краката му.

Извади носната си кърпа, грижовно избърсвайки носа му с нея.

Към тях произнесе:

— Човешко дете е! Сигурно е оцеляло след клането в селото. Трябва да го отведем в града...

— Никъде няма да ходим! — скастри го Иван. — Виждате ли това?

Той съсредоточено им сочеше към земята около автомобила.

Сега и Лукан, и Асен видяха очевидното: ясни ноктести отпечатъци, вдълбани в податливата почва, водещи право към опустошеното село.

IV ГЛАВА

Завръщането в селото с хленчещото момиченце се оказа досадна работа. В сърцето на Лукан Карлов се беше зародило странно чувство, сякаш му предстоеше да се оправи с всички неприятности точно сега. „Какво ме прихваща, за Бога?!“ — учуди се той. — „Преди малко се тресях от страх, а сега съм изпълнен с апломб!“

После си отговори сам на въпроса; беше като след погребение: шокът от загубата беше отстъпил пред облекчението — в края на краищата, всичко беше приключило, а животът си продължаваше.

Но в тяхната ситуация не беше съвсем така, жегнат си каза той. Напротив: предстоеше им да разберат къде щяха да ги отведат следите от чудовището.

Дали пък не бяха прекалено явни и как така завършваха точно пред портата на тази двуетажна къща?

Иван им беше направил знак да останат по местата си; бяха пред една от най-крайните постройки в селото. Тя бе оградена от всички страни с висок зид, който не даваше да се види двора отатък.

Асен беше притиснал приклада на пушката си към небръснатата си буза и с настръхнало изражение пристъпи през отворената врата.

Високият му партньор го последва с неизменния си меч в ръка.

Докторът и момиченцето образуваха ариергарда на малкия им отряд. Внезапно притихнали, измръзнали от студа и пренапрегнати от очакване, те предпазливо влязоха след въдворителите.

Беше си най-обикновен двор. В средата му имаше кладенец, в дъното — курник, кочина и обор за животните. Овощната градина беше обезлистена и смълчана; сгърчена от зимните температури. Къщата беше на два ката, със сайвант, увит целият с жилава лоза. Беше тихо, мрачно и... безлюдно. Злощастните стопаните най-вероятно бяха загинали на площада заедно със съселяните си.

Въдворителите продължиха внимателно по каменния плочник, покрил пространството пред къщата.

Естествено по огладените камъни нямаше никакъв помен от стъпки. Лукан въздъхна с облекчение. Може би следите бяха оставени

при предишното идване на вече елиминирания нарушител? Може би всичко беше фалшива тревога и съществото, което търсеха беше избягало някъде далеч? Беше готов да се изсмее на собствените си страхове. Почувства как самоувереността му се възвръща. И хлапето зад него се беше успокоило и беше престанало да хленчи.

Той се обърна с окуражаваща усмивка към него, замръзвайки с отворена уста.

То не беше вече там, вместо него видя ужасяващо създание със светещи златисто жълти очи и сърповидни нокти на уродливите крайници.

„Но къде се дяна момиченцето?!?“ — помисли си стъписан, осъзнавайки положението в следващия миг.

Видя разкъсаните дрехи в нозете на звяра; някои от парцалите висяха още по едрото му тяло. Съществото, което издирваха с такава стръв, се беше трансформирало в истинската си същност и им беше устроило капан!

С опакото на дланта си, създанието го удари по бузата. Описвайки дъга, той се просна по гръб. Не изгуби съзнание, но беше обездвижен за известно време и не можа да вземе участие в последвалите събития.

Изчадиято, което до преди миг беше точно копие на момиченце, сега атакува Иван в гръб. Мечоносецът се обърна инстинктивно, отбивайки атаката. Острието изфуча във въздуха, разсичайки дясното рамо на звяра. Той сякаш не забеляза това, сграбчвайки дългуна за гърлото. Последният се опита да го промуши в торса, но съществото го раздруса здравата. Чу се зловец звук на изпукване и най-лошото се случи — въдворителят увисна мъртъв в хватката на чудовището!

То го захвърли нехайно, насочвайки се към топчестия му партньор.

Той се беше вкочанил от смъртта на колегата си.

Изпълнено със злост, създанието се нахвърли върху него. В същия миг, въдворителят излезе от летаргията си. Стреля в главата му; презареждайки машинално стреля отново, и отново, и отново... Спря се едва, когато куршумите му свършиха. Звярът легеше на плочите, оплискан целият в кръв и с раздробен череп.

Асен захвърли оръжието си, втурвайки се към приятеля си. Лукан видя скръбта, изписана на лицето му. Опита се да се изправи, но

нозете му отказваха да му се подчинят. Трябваша му няколко минути, за да се задържи някак си на тях.

Асен продължаваше да стои коленичил до мъртвия си другар. Видът му беше толкова отчужден, сякаш вече нищо не го интересуваше на този свят.

Едва кретайки, докторът се отдалечи от двата трупа и покрушеният мъж.

Всичко беше приключило; трябваше да се маха от тук!

Олюлявайки се, излезе от двора; след това с по-уверена походка се отправи към автомобила си.

Лукан Карлов превключи на скорост и с облекчение установи, че безпроблемно се отдалечава от селото. Двигателят мъркаше като котка и колата с клатушкания преодоляваше коловозите на пътя.

След около час се беше отдалечил достатъчно; скоро щеше да излезе на градското шосе, а пристигайки в града щеше да се постарее да забрави всички преживени ужаси. Да не е луд да сподели с някого — и без това нямаше да му повярват. Закле се да запази в тайна прежеждията си, все едно че не бяха се случвали.

Досега се чувстваше общо взето добре, въпреки „плесницата“, която отнесе от чудовището, но след десетина минути това се промени.

Изпоти се, тялото му се отпусна, вдигна внезапно температура. „Остана да съм се простудил!“ — ядосано си помисли. Все пак беше принуден да преустанови шофирането. Толкова му беше зле. Пред очите му се въртяха червени кръгове и той едва излезе от купето на колата си: просна се направо на коравата земя.

Въпреки влошеното си състояние, забеляза, че от небето вали първия сняг. „А пък аз бера душа, мамка му!“ — самосъжали се. Опипа се старателно, откривайки зад лявото си ухо болезнена подутина. „Изглежда гадината ме е одраскала!“ — реши и се опита да си спомни нещо, което беше от изключителна важност, но не успя. Единственото, което разбираше, беше, че е много болен.

Не можеше да си постави сам диагноза, защото бе изцяло разтърсен от болки и гърчове.

Изведнъж усети как нещо се скъсва в него и си помисли изплашено, че умира. Но не беше съвсем така. Вместо това се извиси на новопоявилите се лапи: огромен, силен, страшен — изрева към небето.

Воят му отекна далече в пустошта.
Не беше мъртъв.
Напротив — беше се преродил отново.

* * *

Обзетият от скръб въдворител трепна.
Беше чул нещо или може би интуицията му го беше предупредила.

Потискайки емоциите си, се изправи тежко.

Беше сам. Докторът не се виждаше никакъв.

Това, като че ли обясняваше всичко. Обхваналата го тревога, усещането, че не беше си свършил до край работата.

Без съмнение, беше се провалил!

Не беше успял да спре разпространението на заразата; някой беше избягал, а това не биваше да се случва...

Той зареди грижливо пушката си и пое по следите на изчезналия медик.

* * *

Звярът, който някога беше човек, тичаше под прикритието на крайпътните храсти. Беше още рано да се показва наяве; беше вестител на един нов свят, но не беше ударил още часът му. Скоро и това щеше да стане, но засега трябваше да се крие. В града, където отиваше, щеше да наплоди мнозина като себе си, и тогава начело на цяла една армия щеше да започне войната на видовете...

ВТОРА ЧАСТ ПАРТНЬОРИ

V ГЛАВА

През последните седмици почти не беше спал; майка му не го оставяше на мира. Пъшкеше, охкаше, страдаше или пък с измъчен глас го умоляваше да ѝ даде чаша с вода, или нещо за хапване. Всъщност, тя изобщо не ядеше, но това не ѝ пречеше да го държи под напрежение с постоянните си капризи на тежкоболна. Напоследък беше свикнал да живее в призрачния свят на една потискаща просъница, която упорито изсмукваше силите му. По-скоро психическите, отколкото физическите.

Ракът убиваше майка му неумолимо. В болницата нямаха лекарства за лечението ѝ и понякога гузната съвест на персонала се израждаше в агресия, когато отиваше да проверява дали най-сетне са получили животоспасяващите медикаменти.

След десет месеца чакане, те все още не бяха изписани от Министерството на здравеопазването и животът на майка му безвъзвратно си отиваше.

Но не безкрайните безсънни нощи бяха най-тежкото за Михаил Соколов.

Измъчваше го и отвращението му от смяната на памперсите, но и това беше изпитание, от което не можеше да избяга.

Иронично си казваше, че ако един ден се задомеше и създадеше собствени деца, щеше да е виртуоз в подмяната на пелените им.

Но това, разбира се, бяха само фантазии.

Преди да се разболе, майка му тежеше повече от деветдесет килограма; болестта я беше стопила, но въпреки това тя си оставаше едра жена.

За да смъкне дрехите ѝ, които се пропиваха от урината ѝ и натежаваха от изпражненията ѝ, му бе необходима сериозна мобилизация на силите.

След това идваше ред на отвратителната жълто кафява маса, която трябваше да обере с леглина и остатъците ѝ да почисти с топлата вода от легена.

Налагаше му се да игнорира реалността; опитваше се да не забелязва подробностите, които един син не би трябвало да знае. Но, естествено, успяваше само от части...

Образите се вдълбаваха дълбоко в съзнанието му. Боеше се, че завинаги...

След измиването се поставяше новия памперс.

Задача, изискваща здрави мускули, тъй като майка му се отпускаше, създавайки впечатлението, че тежи поне един тон.

Веднъж, докато се мъчеше да подпъхне памперса под нея и да залепи краищата му за бледата ѝ кожа, тя се изхлузи от дивана на персийския килим. Веднага се опита да я вдигне, но, разбира се, не успя. Беше толкова тежка и едновременно толкова безпомощна, че в усилието си да му помогне по някакъв начин, се изтърколи чак под полираната маса.

Безсилен и вбесен, той се скри в хола.

Но и тук молбите ѝ достигаха до ушите му; така че бе принуден да се върне.

Сам не разбра как я постави обратно на постелята ѝ, без да хване херния. Зави я грижливо със завивките и изтощен отиде в банята да се наплиска с вода.

Тогава още не знаеше, че ѝ остава да живее малко.

На следващия ден отиде в клиниката, където чака до обяд да ѝ разпишат рецептата с лекарствата.

Идваше за трети път през тази седмица. Дългоочакваните хапчета за химиотерапията най-после бяха „доставени“ и той с приповдигнато настроение се прибра в къщи.

Направи попара от прясно мляко на болната, но когато се опита да я нахрани, тя се задави и хриптящите ѝ дробове се раздраха от мъчителна кашлица. Отказа се от попарата, защото се боеше да не я задуши. Подвоуми се какво да напазарува за обяд; та нали лекарството не биваше да се поема на гладен стомах и когато се върна в стаята да я попита... Долната ѝ устна се беше отпуснала грозно и безволево; лицето ѝ се беше сдобило с бездуховна маска, каквато само смъртта можеше да надене.

Погребаха я в самия край на гробището. Отвъд бяха само полето, линията на хоризонта и силуетите на някакви заводски постройки. Гробарите заровиха ковчег с безразличието на професионалисти.

Свещеникът прошепна в ухото му, че му дължи четиридесет лева за опелото. След това си тръгна, потропвайки върху асфалтираната алея с изкаляните си обувки. Михаил Соколов остана сам, осъзнавайки, че от тук нататък ще бъде така.

От ниското небе започна да пада първия сняг за тази зима.

Пестеливата дневна светлина помътня и пронизващият вятър го обви във вихрушка.

С натезало сърце пое към колата си. Изведнъж си помисли, че всъщност никога не е имал майка. Това го накара да изтръпне вътрешно.

Кресчендото на скръбта му утихна по-бързо отколкото си мислеше. Беше си взел две седмици платен отпуск от фирмата, където работеше. Шефът му беше проявил разбиране и беше му подписал молбата без уговорки.

Но едва след пет-шест дни, него вече не го свърташе на едно място. Затвореният начин на живот не му допаднаше. Беше закопнял за нещо по-въълнуващо от досегашното си ежедневие; нещо по-интересно от работата му на счетоводител.

И този внезапно пръкнал се копнеж към промяна, се реализира по един наистина зашеметяващ начин.

Първо се започна с една среща...

Беше късен следобед; до Коледа оставаха само няколко дни и той се беше замислил как да прекара празниците. След това се сети за майка си и естествено всичките му кроежи рухнаха.

Точно тогава домофонът прозвуча в натрапчивата тишина рязко като корабна сирена.

В слушалката чу глас, който въобще не беше очаквал да чуе сега.

Не че не беше мечтал за този момент; тъкмо обратното...

С одразгавял тон, Михаил покани дамата да се качи горе.

Слава богу, беше гладко избръснат и изглеждаше съвсем прилично.

Когато я зърна на прага, дъхът му секна в гърдите досущ както преди години.

Той неволно се втурна, докосна с устни ръката ѝ и я въведе в дома си.

Съзнаваше, че се държи глупаво, но не можеше да се спре.

Мария Лазарова, изящна и стройна, го последва със смутена усмивка.

Не бяха се срещали от три години, а преди това бяха имали бурен роман, който едва не ги отведе под венчилото.

Но Мария реши да си спести неприятностите по развода; дали чувството ѝ за дълг или вродената ѝ практичност бяха надделели, не можеше да се каже точно, но те се разминаха в живота или поне така изглеждаше досега...

Въпреки своите 34 години, тя беше невероятна красавица; тъмнокоса, пъстроока, с фин овал на лицето и дълги крака, които кръстоса елегантно, отпусвайки се на един от фотьойлите в хола.

Несръчен и развълнуван, Михаил Соколов се завтече в кухнята. Тук някъде бяха скътани кутийка с кафе и кристална захарница. Сложи на котлончето джезвето с водата и тръпнещ се завърна при гостенката си.

За чиновник беше забележително атлетичен мъж. Не пропускаше, винаги когато имаше възможност, да поддържа формата си с упражнения във фитнес залите. Косата му беше все още гъста, въпреки че приближаваше средата на четиридесетте си години; тук-там имаше по някоя сребърна нишка, ала това беше само лек намек за възрастта му. Широк в раменете и по момчешки свеж, той нямаше равен на себе си по обаяние.

— Моите съболезнования — промълви тъжно Мария, хвърляйки му кос поглед, изпълнен със съчувствие. — Видях некролога на майка ти на вратата...

Той смутолеви благодарност и изведнъж се сети за домакинските си задължение. Изтича пъргаво до кухненския бокс.

Върна се с един поднос.

Тя предпазливо отпи от парещото кафе, усмихвайки му се миньорно.

Искаше му се да я попита какво я довело при него, но с усилие подтисна нетърпението си.

Тя го измъкна от неудобната ситуация, прокашляйки се деликатно.

— Не си се променил изобщо — каза и закърши неспокойно пръсти в скута си. Продължи още по-неуверено: — При теб ме води неотложен проблем, Михаил...

Леко притеснен, той ѝ кимна.

— Знаеш, съпругът ми е известна личност... — поде несигурно тя. — И често... въз... сме имали неприятности...

Борис Лазаров-Фокси беше един от най-богатите бизнесмени в града. А може би и най-състоятелният мъж в страната. И като всеки субект на парите, често си бе имал главоболия с тях. В това нямаше нищо необичайно.

— Изнудват ли го? — равнодушно се интересува счетоводителят. Носеха се най-различни слухове за Фокси — за неизплатени кредити, за нечестни сделки и пране на пари. Но пък кой ли милионер в България бе с чиста съвест?

— Не! — внезапно възнегодува тя. — Не е толкова тривиално...

Той не знаеше как да ѝ отговори. Бе очаквал друг разговор: може би по-сантиментален, по-интимен дори. Ала не и да обсъждат съпруга ѝ.

Задоволи се с известна доза съчувствие. „Та кой ли живее днес спокойно!“

Мария повдигна отбранително длани.

— Не е така просто! — заяви тя с явно усилие. — Разбираш ли, той реши да се кандидатира за кмет съвсем неочаквано! Освен това ми се струва, че това не е моят съпруг!...

Той реши, че думите ѝ са повече риторични.

— Това не е Фокси, Михаиле! — настоя Мария.

— Какво искаш да кажеш? — отреагира най-после той. Не криеше вече досадата си от този разговор.

— Променил се е корено... Ние отдавна не се разбираме, но преди поне беше той, а сега е някой непознат!

Михаил беше принуден да се размърда неспокойно на мястото си:

— Какво по-точно се случи, Мария?

— На пръв поглед нищо — пребледняла му отговори тя. — Преди няколко дни Борис заяви, че ще участва в изборите за местна власт... Беше много особен! Един такъв трескав, целият гореше, сякаш беше болен... Каза ми, че този град ще бъде негов, че ще го управлява като лично владение! Че всички ще му целуват ръцете...

„Колко политици в България се изживяват като феодали!“ — помисли си горчиво счетоводителят.

— Не е първият влиятелен човек, който се включва в политиката — подхвърли ѝ той успокоително.

— Ти не разбираш! — избухна изведнъж красавицата. — Той изобщо не е цвете за мирисане, но винаги е ненавиждал политиците! Презираше ги! Наричаше ги лакеи, некадърници, паразити, които се угояват от човешката глупост и нещастие; никога не е искал да бъде в тяхната компания...

— Излиза, че съпругът ти е голям революционер! — засмя се суховато Михаил.

— Повтарям ти, не е светец, но в никакъв случай не е човекът, с който живея сега!

Михаил Соколов видя, че тя е искрена и се опита да я докосне приятелски по ръката. Жената се отдръпна, възкликвайки с все същия патос:

— Повярвай ми, има нещо гнило в цялата тая работа!

Мария Лазарова млъкна разстроена. Страните ѝ бяха почервенели от прилива на чувства.

Той не я разбираше напълно, но все пак се обезпокои за душевното ѝ равновесие. Взе порцелановата чинийка с полуразлятото кафе; след това я привлече в прегръдките си и я притисна нежно.

— Не се тревожи, котенцето ми...

Тя се остави да я прегръща, прошепвайки му с изтънял глас:

— Когато приключихме разговора, беше счупил чашата с коняка, който пиеше и дори не забеляза, че се е порязал! Това не беше Борис, Михаиле; беше някой друг...

„Жаждата за власт може да побърка всекиго!“ — помисли си той, докато я целуваше по устните.

Тя му отговори с отчаяна отзивчивост и те се вкопчиха един в друг, сякаш животът им зависеше от това.

Малко по-късно, Михаил я отведе в спалнята. Там за два часа се отдадоха на вихрушката от ласки и нежности, обзети изцяло от страстта си.

Когато се поуспокоиха, Мария изпуши една цигара, след това се облече и той тръгна с нея да я изпрати.

В коридора, тя му предложи да се срещнат отново, за да обсъдят ситуацията; помоли го за помощ.

Обеща ѝ без да се замисля дори, въпреки че си нямаше никаква представа как изобщо щеше да ѝ помогне.

Пред входа на блока светеше шейсет ватова крушка и хвърляше анемична светлина върху падналия сняг.

Вечерта беше тиха, достолепна — в хармония с опиянените им души.

Тръгнаха по изчистените плочки, които стигаха чак до бордюра на тротоара, където беше спряна колата на Мария.

Целуна я преди да се разделят, вкусвайки за последно от вълшебното биле на устните ѝ.

Изчака докато светлините на стоповете на автомобила ѝ се скриха в мрака. После вдишвайки бодро от мразовития въздух, пое обратно към блока.

Малко преди края на разчистения от снеговалежа плочник, зърна някакви мотаещи се фигури.

Не им обърна внимание; по това време все още се срещаха минувачи.

Докато вървеше в сърцето му се разля любовна нега и нищо друго не го интересуваше.

В същия миг някой болезнено го удари в гърба.

Той се отдръпна стреснат; повторна грубост едва не го събори върху заскрежените плочки.

След това всичко се разви мълниеносно.

Единият от нападателите се опита да му счупи челюстта.

Михаил блокира, на свой ред заби юмруците си в ушите му.

Костите на черепа изпрацяха. Счетоводителят нанесе челен удар в междувеждието. Коста се огъна, пробивайки мозъка на противника му. Онзи рухна мъртъв.

Вторият мъж се опита да го стегне във „вълчи капан“.

Соколов го изрита в колената става. След това, изскубвайки се, го халоса в брадичката; хвана го за яката на дрехата му, засилвайки го в бетонната стена отсреща. Бандитът, който и да беше, си разби черепа с пукот, свличайки се бавно на снега.

Другият мъж реши да не рискува.

Измъкна нож с бляскаво острие, замахвайки обиграно към Михаил.

Последният парира, изви с отработена хватка ръката на нападателя си, но негодникът не изпусна ножа.

Счетоводителят го блъсна в остъклената врата на блока.

Вратът на човека се заклеши между счупените стъкла и едно от тях — пльок! — хлътна безпроблемно в гърлото му.

Бликна кръв като от заклано прасе.

Мъжът пририта и издъхна, стискайки все още дръжката на ножа.

Леко задъхан, Соколов се огледа и тъкмо навреме, защото четвъртият от нападателите му беше извадил пистолет от джоба на якето си и се прицелваше в него.

Михаил мигновено направи кълбо; куршумът се заби в една от изкъртените плочки зад него.

Ръката на заклания бандит висеше току под носа му, „стиснала“ все още ръкохватката на масивния нож.

Той го грабна, завъртя се и в мига на втория изстрел, ловко го метна в нощта.

Усети слабо опарване в лявото си рамо. Драскотина. Но опонентът му не можеше да се похвали със същото. Острието на хладното оръжие се беше забило до предпазителя си в сърцето му през материята на подплатеното яке. И този беше мъртъв.

В същия миг силен ритник му изкара дъха. Последва още един шут в бъбреците; ако не се справеше с атаката незабавно, вътрешностите му щяха да станат на кайма. Той подсече новия си противник, същевременно чевръсто скочи на нозе и със серия от удари в гърдите на опонента си, му натроши ребрата, перфорирайки с ръбовете им белите му дробове.

Онзи издъхна с алена пяна на устата.

Михаил несигурно залитна на краката си.

Наоколо снегът беше почервенял от кръв.

Преброи пет трупа.

Вятърът тъжно виеше в счупеното стъкло на вратата.

Прозорците на горните етажи светеха, но не се чуваха никакви шумове от апартаментите.

Дъхът му — съскац — излизаше на безформени валма пара.

Ужасено се вгледа в окървавените си ръце.

Едва сега си даде сметка какво беше направил.

Разтреперан, той се подпря на грапавата стена зад гърба си.

После заотстъпва назад към входа, докато не се блъсна в една жена, която излизаше навън.

Тя зърна касапницата отвън и запищя пронизително в нощта.

VI ГЛАВА

Петър Горанов не възприе в буквалния смисъл съобщението по радиостанцията. Но когато най-сетне пристигна на местопроизшествието, разбра значението на идиома „да ти настръхнат косите от ужас“.

Първо го впечатлиха двете кървави следи, които се точеха като серпентини от зейналите врати на линейката и се губеха из дворовете на близките къщи.

Наоколо беше пълно с полицейски коли и сновящи нагоре-надолу полицаи.

Районът беше отцепен, както си му беше реда, хората — цивилни и униформени — мърмореха разтревожени под носовете си.

Нямаше как да бъде другояче — ужасяващото клане беше пред очите им.

Второто нещо, в което се убеди, бяха двата липсващи трупа.

Жертвите, които линейката превозваше до градската морга бяха изчезнали по най-необичаен начин, оставяйки след себе си две шокиращи алени дири.

Третият ужасяващ факт беше, че шофьорът на возилото, двойката санитарни и охраняващият ги сержант бяха разпорени най-жестоко и вътрешностите им бяха разпилени, като че ли улицата бе кърваво бойно поле.

Очевидци се кълняха, че били избити от някакви страховити същества, изскочили като демони от линейката и избягали после в неизвестна посока.

Оказваше се, че точно по обяд, двама покойници бяха „възкръснали“ като библейския Лазар, след което бяха ликвидирали ескорта си, духвайки в града! Направо чудно!

Инспекторът стоеше леко разкрачен, само на метър от злополучната линейка.

Беше оставил колата си зад предупредителната лента с надпис „полицейско разследване“ и изпускайки дъха си на кадели пара, се

беше приближил нерешително и някак си без ентузиазъм до местопрестъплението.

Само преди час, той беше правил оглед в един апартамент в една тиха кооперация, където съседка съвсем случайно беше открила два садистично обезобразени трупа: жена на 32 години и момченцето ѝ — на 10.

Горанов още не беше дошъл на себе си от облените в тъмна кръв стени, мебели и подове.

След като експертите от оперативния екип си бяха свършили работата, бяха дошли и санитарите.

Те бяха натоварили трупите в линейката, отправвайки към моргата, където ги очакваше съдебният патолог.

А сега изтръпнал от погнуса, Горанов стоеше пред същата тая кола и гледаше с блуждаещи очи телата на насилствено умъртвените мъже от персонала. Трийсет и двегодишната Анета и десетгодишният ѝ син, Валери, бяха изчезнали; според свидетелските показания, превъплащайки се в някакви кошмарни създания!

Как беше фамилията на това злощастно семейство? Колкото и да се напрягаше, името все му убягваше от паметта...

Едно от цивилните ченгета се приближи до него, казвайки му нещо.

В първия момент, загледан все още в кървавата вакхания, той не го разбра и го помоли да повтори думите си.

— Направихме справка — докладва полицаят, — но не успяхме да открием съпруга. В болницата, където работи ни съобщиха, че преди няколко дни е заминал на визита в окръга и от тогава ни вест, ни кост от него...

— Как е името на изчезналия? — поинтерсува се разсеяно Петър Горанов.

— Карлов... Лукан Карлов — отговори му услужливо опартивният.

През остатъка от деня, се опита да организира разследването на убийствата. Естествено, рационалното му мислене отхвърляше всякакви свърхестествени обяснения.

Той знаеше, че съществува връзка между смъртта на жената и хлапето, и тая на служебните лица от линейката, но в никакъв случай

не приемаше ирационалните решения. Това противоречеше на разбиранията му.

Сигурен бе, че има логичен отговор на всичките тези наглед невъзможни събития.

Горанов нареди издирването на Лукан Карлов, защото опита му на полицаи му подсказваше, че изчезването на лекарят съвсем не е случайно и най-вероятно е свързано по някакъв начин с престъпленията през този мразовит ден.

До мръкване усилията на полицията се оказаха безплодни — местанохождението на медика си оставаше забулено в тайна, въпреки че последното му местоприбиваване бе известно: едно подбалканско селце. Опитите да разговарят по телефона с кмета на селището се оказаха неуспешни, а и докторът едва ли би се задържал там задълго. Все пак инспекторът си бе набелязал да изпрати хора да проучат на място.

Петър Горанов беше шокиран от безрезултатното разследване и както обикновено се случваше нещастieto не беше дошло само. Някъде към 18:30, съдбата му нанесе нов удар.

Дежурният полицаи му съобщи развълнувано по мобилния телефон за петторно убийство в центъра на града. Добрата новина бе, че този път убиецът е индефициран и бе само въпрос на време да го арестуват.

Но в разстояние на часове в града му бяха станали цели единайсет убийства, бройката бе прекалено шокираща за такава глуха провинция! Горанов беше преизпълнен с лоши предчувствия; страхуваше се, че най-неприятното тепърва предстои.

След десетина минути спря колата си пред петнайсететажния блок, пред който се беше разиграла драмата.

Според предварителните сведения, именно тук някакъв счетоводител беше убил петима души.

Господи, от кога счетоводителите се бяха превърнали в експерти по убийствата, помисли си с горчивина полицаият, докато крачеше, съсипан от умора в снежната нощ, към новото местопрестъпление.

* * *

При писъка на жената, Михаил се препъна, падайки болезнено на задника си. Тя профуча паникьосано край него, продължавайки с отчаяните си викове. Познаваше я. Беше около петдесетгодишна дама, но не можеше да си спомни името ѝ. Живееше на горните етажи — почти всеки ден се срещаха в асансьора.

Той реши, че при тая объркана ситуация не можеше повече да остане тук. Не биваше да се предава на властите, когато в главата му цареше пълен хаос и всички факти сочеха против него.

Счетоводителят побягна в нощта, ей тъй, както си беше с окървавените дрехи.

Не гледаше някъде тича, стремеше се да избяга по-надалече от петте трупа и писъците на жената.

Неволно беше стигнал до кварталния супермаркет от веригата „Бурлекс“ и заслепен от светлините му, се почуди какво да прави понататък. Беше глупаво, защото от охраната го забелязаха веднага; един младеж изтича до патрулната полицейска кола, паркирала пред входа на магазина.

Охранителят се наведе до страничното стъкло, посочвайки го изобличително.

Това предизвика втората му грешка.

Затича се, а патрулката форсира двигателя си с рев след него.

На един заледен участък от улицата, Михаил Соколов се просна безпомощно по корем. Когато се изправи, полицаите бяха изскочили от колата, държейки го на мушка с pistolетите си.

„Провалих се!“ — упрекна се той, докато блюстителите на реда се приближаваха предпазливо.

Хрумна му, че ако се хвърли към тях, може би щеше да успее да ги събори на снега и да се измъкне в бъркотията. Но предупредителният вик на трети полицаи зад гърба му го разколеба.

Беше се озовал в капан.

И какво обяснение щеше да им даде за убийствата на онези непознати мъже?

Обхвана го силен гняв, но какво, за Бога, можеше да направи по въпроса.

В този миг един нисичък мъж, с позанемарен вид и четина на бузите, изникна зад двамата сержанти. Те не му обърнаха внимание, а това си беше грешка.

Непознатият светкавично извади изпод диплите на дрехата си гладкоцевна пушка и използвайки я като тояга, подкоси двамата полицаи.

Движенията му напомняха на танц; сержантите изобщо не разбраха какво се случи с тях. Пистолетите им бързо смениха собствеността си, попадайки в джобовете на техния нападател. След това той ги удари премерено в слепоочията, оставяйки ги в несвяст.

Всичко това стана с такова темпо, че полицаят зад гърба на счетоводителя, въобще не можа да отреагира.

Михаил се възползва от объркването му, скочи към него, поваляйки го с точен удар в челюстта.

Закръгленият мъж му махна заповедно с ръка:

— Да изчезваме бързо!

За учудване на счетоводителя, той седна зад волана на патрулката.

Соколов нямаше друг избор, освен да го последва.

Спасителят му направи рязък завой и скоро се вляха в оределия автомобилен поток на булеварда.

След няколко минути свиха в една от пресечките — тук вероятността да привлекат нечие нежелателно внимание бе минимална.

Бяха определено странна двойка: окървавен мъж единствено по сако и съмнителен тип в размъкната винтяга.

— С кого имам честа... — попита пресипнало счетоводителят, но и така не можа да довърши.

Непознатият замахна лениво, но движението му се оказа точно толкова ефикасно колкото трябваше.

Михаил изгуби съзнание от допира си с юмрука му.

А заедно с това настъпи и дългоочаквания покой.

* * *

Цялото му същество се възпротиви срещу светлината, обляла очите му. Но въпреки неприятното изживяване усети настъпилата важна промяна. Не, не беше от факта, че се е свестил. Имаше някакво

раздвояване на личността му, което още не беше проумял, но скоро щеше да разбере със сигурност.

Когато отвори очи срещу светлината, беше принуден да примижа. Всъщност тя се оказа мека и лазурно синя, но все пак го накара да се почувства некомфортно. Беше излъчвана от предмет, който някой бе насочил към клепачите му.

Осъзна, че между интензивното лъчение и просветлението в главата му съществува връзка.

— Какво, по дяволите?... — измърмори и сепнат установи, че говори на непознат гърлен език.

— Добре дошъл, Оби — чу да го приветстват на същото странно наречие.

Разбра, че разговаря с онзи дребосък, който го беше „приспал“ с удара си в полицейската кола.

Опипа брадичката си — все още го наболяваше слабо.

— Извинявай, Оби — със съжаление подхвана Пори; събеседникът му носеше това име и в действителност му беше стар приятел. Но го проумя едва сега, след въздействието на чудодейната светлина.

— Спри машинката — овладяно каза той. — Вече си спомням всичко.

Той се наричаше Оби, бяха от една раса с Пори и като него някога беше въдворител.

— Не исках, но бях принуден да те отзова обратно — обясни му с извинителен тон Пори. — Много си ми нужен, Оби!

— Ти беше партньор с Теид... Защо ти трябвавам аз, Пори?

Дребничкият мъж се изгърби от скръб.

— Той е мъртъв, Оби, и това е причината да те потърся.

Оби потръпна целият. Смъртта на въдворител беше непрежалима загуба.

Той се огледа притеснен.

Бяха в хотелска стая с евтина мебелировка и едва мъждукащи аплици на стените с безвкусни тапети.

— Как се казваш сега? — проговори на местния език.

— Асен — отвърна му на български другият, — а Теид беше известен като Иван...

— Добре — каза Оби-Михаил, спомняйки си внезапно за кашата в която се беше забъркал. Дали нямаше връзка с появата на сънародника му?

— Зная, че ти харесваш този свят — примирително махна с ръка Асен. — Беше се влюбил в красива жена, предпочете да ти изтрием спомените от родния свят и да станеш обикновен човек... Но не можех да постъпя другояче; нужен ми е партньор, за да доведе до край мисията си! А и струва ми се, че ти вече си замесен в това... Засега не зная как точно, но си вътре...

Михаил се замисли дълбоко над думите му. Най-вероятно беше прав. Но за да научеше каква роля му беше отредена в тази история, му трябваше повече информация.

— Разкажи ми за мисията си — подкани приятелят си.

Нисичкият въдворител му предаде всичко.

Обясни му, че трябва да намери превъплащенеца Лукан Карлов, защото в противен случай човешката раса беше застрашена от гибел.

Сърцето на бившия счетоводител се сви болезнено. Сети се за голямата си любов — Мария; нали тя беше причината да се откаже от службата си на въдворител, за да се пресели тук завинаги. А ето че сега всичко беше заложено на карта!

Спомни си и за жената, която до преди минути смяташе за своя майка. Тя обаче се оказа част от прикритието му; тежкоболна за която се бе грижил до последно. Стана му тягостно и криво от тези разкрития.

Асен се размърда, ровейки в джобовете на винтягата си. Извади от там двата пистолета. Подаде му ги с дръжките напред.

— Ето — заяви сухо. — Ще ти потрябват!

Михаил Соколов ги прие, усещайки познатата им тежест.

Беше обучен да убива с различни видове оръжия, както и без тях.

Ловко ги завъртя на показалците си, затъквайки ги сетне отзад на колана си.

Асен се засмя пресипнало, пляскайки с длан в неговата.

— Партньори! — каза дрезгаво.

— Партньори! — отвърна му като ехо атлетичният мъж.

По устните на Михаил се появи особена, опасна усмивчица.

Опонентите му щяха да съжالياват, че бе влязъл отново в играта.

VII ГЛАВА

Калчо с усилие откъсна очи от фиаското, което бяха претърпели неговите хора.

Не беше си помислял, че такива убийци могат да бъдат спрени от един най-обикновен счетоводител. Той се корегира веднага: та този книжен плъх буквално беше избил целия му екип от наемници, без да им даде никаква възможност да се спасят.

А уж всичко трябваше да мине гладко като по ноти.

Преди да отпраща с колата си, той се сети за още нещо важно.

Жената.

Бе сигурен, че е зърнал съпругата на Фокси с онзи изумителен убиец. Бяха се притиснали в нежна прегръдка. Какво ли щеше да направи патронът му, ако чуеше за тази прелюбопитна история? Но като си спомни за невъздържаното му поведение през последните няколко дни, взе най-правилното решение — без новини от личен характер.

За миг си представи призрачното лице на Борис Лазаров и веднага го побиха ледени тръпки по гръбнака. По-добре беше да не се навира сам между шамарите.

За това след като се втурна в кабинета на шефа си, предпочете сухия доклад, без излишни деликатни подробности. Беше оцелял толкова години, именно защото бе съумял да балансира на ръба — една погрешна стъпка би го запратила обратно в клоаката.

Но се изненада от реакцията на Фокси, който се разсмя, като разбра за смъртта на хората си.

Бизнесменът беше висок, четиридесет годишен мъж; изключително елегантен в скъпите си дрехи и аксесоари. Беше с гарвановочерни коси, сивоок; тялото му притежаваше котешка гъвкавост. Напоследък обаче кожата му беше лъснала от влага, сякаш току-що беше излязъл от банята. Предишният му безупречен вид бе придобил шокиращо невротичен отенък.

„Може пък да е болен от нещо“ — несигурно си помисли Калчо.

Но какво, по дяволите, беше странното му заболяване: душевно или физическо?

— Смъртта на онези убийци е без значение... — промърмори разсеяно Лазаров. — Имаме по-важни проблеми, а счетоводителят няма къде да се дене от нас.

— Както кажете, шефе. Но той беше истинска фурия!

— Не бъди толкова впечатлителен. Имам нова задача за тебе.

Борис Лазаров потърка изпотената си буза, поканвайки го небрежно да седне в едно от креслата.

Наля му маркова водка от бутилката на бюрото, учтиво подавайки му чашата.

— Ще елеминираш кмета Стоян Митрев — заяви изведнъж. — Не мога да спечеля изборите, ако той ми е съперник! Разбираш ли ме, приятелю?

Калчо изпи на един дъх питието си, за да прикрие притеснението си.

— Нямам подходящ екип за... подобна цел — измърмори несмело.

— Сам ще го извършиш! — трясна с юмрук по плота на писалището си босът му. Беше си прехапал устната от гняв.

Преди никога не беше се държал сприваво, но напоследък нещата се бяха променили коренно.

— Както наредите... — раболепно отстъпи Калчо.

Той беше отличен снайперист — никой в града не можеше да се мери с него в това отношение. Но да убие такъв високопоставен човек си беше чисто безумие.

— Няма да е даром! — огледа се замаяно бизнесменът, сякаш не беше сигурен къде се намира. — Ще се къпеш в пари до края на живота си...

След това в телеграфен стил му изложи плана си. Докато си шушукаха заговорнически, изобщо не разбраха, че вече не са сами в жилището.

Мария най-после се беше прибрала от любовната си среща и ги подслушваше неволно през откренатата врата на кабинета. Беше бледа като платно. Изглеждаше така, сякаш ще припадне всеки миг.

Господи, нима съпругът ѝ беше подлудял съвсем.

* * *

Тя свенливо се дърпаше. Това допълнително го стимулираше, за това, когато се озоваха най-после пред огледалото, младата жена продължи същата игра.

Той приближаваше шейсетте, но беше в добра физическа форма и мъжествеността му вече беше наедряла.

Марина знаеше колко обича френска любов пред огледалото на тоалетната масичка, в което се гледаше като в порно филм.

Пое пениса му — той хлътна неочаквано дълбоко в гърлото ѝ.

Тя го плесна по задника, но той беше увлечен като Нарцис по образа си, така че не забеляза предупреждението ѝ.

Жената изплю еректирания му член; сепнат от пльокването му, любовникът ѝ най-сетне я погледна.

Тя клечеше гола в краката му. Имаше съблазнителни форми, с които би вкарала в грях дори владика. И бе наясно с въздействието на прелестите си.

Усмихна му се перверзно и без повече преструвки, активно заработи с устата си.

След няколко мига той получи оргазъм. Предпочете да го извади в последния момент, изпръсквайки лицето и гърдите ѝ с белезникавото си семе.

По иначе аскетичното му лице се разля доволство.

Членът му „омърлушил“ се, продължи да капе, докато се изтягаше с омекнали крайници в леглото с колосаните чаршафи.

Марина побърза да легне до него, разпилявайки платиненорусата си коса върху гърдите му, обрасли с прошарени косми.

Знаеше, че един минет е предостатъчен на кмета Стоян Митрев, за да се почувства като полов атлет.

Той запали цигара, всмука жадно от дима ѝ, издишвайки го след това като древен дракон.

— Добър политик, лош политик — промърмори провлачено. — Какъв политик съм аз, моето момиче? — В тона му се прокрадваше известна нотка на самоирония. Масажира с пръстите си зърното на лявата ѝ гърда.

Една любовница, разбира се, можеше да му даде само положителен отговор.

— Зная, че съм направил много за града! — съгласи се с нея застаряващият мъж. — Но дали си струва да се боря за трети мандат?

„Алчността ти е безгранична!“ — помисли си тя, но на глас само каза:

— Хората те обичат, скъпи. Отново ще гласуват за теб.

Кметът се изсмя късо; угаси фаса в пепелника на нощното шкафче до главата си. Беше настроен на философска вълна.

— Това е истинска война! — заяви самодоволно той. — Война на видовете. От едната страна сме ние, елитна общност от индивиди, на които им е разрешено всичко! — Погали я с длан между разтворените бедра. — Каж ми, пиленце, има ли нещо, което аз да не мога да направя? Няма! Всичко ни е позволено! Да крадем, да демагогстваме, да играем ролята на справедливи или безнаказано да нарушаваме законите! Във властта ни е да сторим всичко на другия вид! Онзи, помногобройният, приемащ съвсем за естествено да бъде лъган, мачкан и ограбван! И въпреки това да ни служи с жалката си цел, че един ден може да проникне в редиците ни и на свой ред да безобразничи като нас! Война на видовете, момичето ми, не точно по Хърбърт Уелс, но не по-малко безжалостна...

Митрев се беше възбудил повторно от тирадата си.

Забележително постижение за дъртия пръч!

— А на Фокси ще му еба майката на местните избори! — процеди през зъби той.

След това с неочакван плам вдигна краката ѝ, обладавайки я грубо.

Марина запъшка под трескавите му ласки, докато си мислеше каква свиня е всъщност.

* * *

В гласа на Мария звучеше нотка на неотложност, за това той реши да се срещне с нея, въпреки риска полицията да го залови. Беше ѝ позвънил по мобилния телефон, за да я успокои, че не е убиец, а

злощастна жертва на съдбата, но остана изненадан, когато тя му заяви, че знае и че трябва да се срещнат, за да му предаде важна информация.

Той се опита да ѝ откаже, но тя беше непреклонна — тонът ѝ съдържаше натрапчива убедителност, която го пречупи.

И сега, седнал на една пейката на площад „Независимост“, загледал се в новогодишната украса по околните сгради и дървета, очакваше тя да се появи.

На съседната пейка, Асен разсеяно следеше множеството от граждани, улисани в предпразнична суетня или излезли да се поразходят в мразовитата нощ.

Михаил беше нахлупил шапка с козирка, която се надяваше, че прикрива достатъчно добре лицето му. При поредното поглеждане изпод периферията ѝ, видя младата жена да се приближава към него.

Скочи на крака, целувайки я по устните; след това се настаниха на пейката като влюбена двойка.

Тя нервно потрепери, докато му преразказваше случилото се през изминалата нощ в дома ѝ. Изумен той ѝ сподели, че едва сега разбира кой е изпратил убийците срещу него.

— Но защо, за Бога?! — удиви се Мария. — Защо Борис ще иска да те убие?! Самата аз не знаех, че ще подновим връзката си! Всичко стана така спонтанно!

Михаил я притегли нежно към себе си. „Едва ли е от ревност, момичето ми“ — помисли си той. Но не можеше да ѝ каже, че е въдворител, че е израсъл в чужд свят, че много е вероятно Фокси да е мъртъв, а този, който се представяше за него да е бивш лекар, който също е претърпял физическа метаморфоза. Не, Мария щеше да го сметне за луд. А и опасността от подобно знание бе прекомерно голяма за нея.

— Значи съпругът ти планира да елиминира кмета по време на новогодишното му обръщение! — замислено каза той. — И това ще се случи утре вечер, пред очите на тълпата! — Той се опита да си представи паниката в полунощ на претъпкания площад в резултат на един такъв атентат.

Погали я по косата, прошепвайки ѝ да си върви.

— Ще се погрижа за всичко! — обеща ѝ.

Когато Мария Лазарова изчезна в стълпотворението от минавачи, Асен зае мястото ѝ до него.

Беше подслушал целия им разговор.

— Едно чудовище се готви да узурпира властта — саркастично отбеляза дребничкият мъж.

— Чудовище или не — отговори му студено Михаил, — този тип се опита да ме убие. Първо ще науча защо, а после ще го изпратя в ада, където му е мястото!

* * *

Петър Горанов изпитваше чувството, че е преживял най-отвратителната Коледа в живота си, а и новогодишният празник не се очертаваше да бъде по-витален.

Новината за убийствата бе достигнала до главния комисар и веднага бе последвал неприятен разговор между тях двамата. Инструкциите бяха да се вземат бързи мерки за разрешаването на случаите, като че ли инспекторът не бе наясно с това!

Беше изпратил екип от оперативни в подбалканското селце да разпитат за лекарят, но и досега никакво известие от тях.

Нима винаги трябваше да върши цялата работа сам?

Унил, полицаят седеше зад писалището си и преценяваше какво може да предприеме, за да опази пенсията си.

Тази сутрин се беше погледнал случайно в огледалото.

Остана шокиран от торбички под очите си, от отпуснатите бузи на лицето си, което повече би подхождало на уморен от живота пенсионер, отколкото на полицейски инспектор.

А може би, му беше времето да се оттегли в заслужена почивка. Можеше да лови риба някъде в планинските ручей. Да бере гъби или Бог знае какво.

Беше вече на възраст; физическото неразположение постоянно му припомняше за това.

В този миг телефонът на дъбовото му бюро оживя.

„Най-послед се сетиха!“ — помисли си той, присягайки се към слушалката.

Не бяха неговите подчинени, които беше изпратил в планината; бе някакъв неузнаваем, електронно обработен глас. Каза му само няколко думи, но те бяха напълно достатъчни, за да смразят кръвта му.

Връзката отдавна бе прекъсната, но Петър Горанов все още не можеше да приеме факта, че в града му се подготвяше политическо убийство.

* * *

Първо видя едно „джобно гадже“, което се заливаше от смях и размахваше ръцете си в червени ръкавици. Подмина с безразличие миньончето, съсредоточавайки вниманието си върху високата елха, украсена с разноцветни лампички и разкошни гирлянди. Понататък сред развълнуваната тълпа, бе сцената с видеостената; там известни певци щяха да пеят след настъпването на новата година.

Калчо обаче не се интересуваеше нито от Лили Иванова, нито от дует „Каризма“, той издирваше през оптичния мерник на пушката си патрицианската осанка на кмета Стоян Митрев.

След малко мишената му трябваше да произнесе тържествена реч, повдигайки с няколко пункта популярността си сред електората.

Площадът беше претъпкан от празнуващи граждани; снайперистът ги виждаше като на длан от покрива на Съдебната палата, където бе позицията му за стрелба.

„Какъв майтап!“ — помисли си иронично той. — „Да осветкам кмета от храма на самата Темида!“ И си каза, че всъщност през последните седемнайсет години правосъдието в България бе една продажна уличница.

Най-после кметът се появи придружен от антуража си, — съпругата си, колеги-общинари, съратници — заемайки със самочувствие мястото си зад микрофона.

Гологлавата му глава изпълни телескопичния мерник на оръжието. Калчо хладнокръвно обра спусъка на пушката; оставаше само да изчака края на обръщението, после и първите фойерверки, за да възпроизведе смъртоносния изстрел.

„Ще го застрелям като куче!“

В същата минута, на стотина метра от него, си проправяха път в гъстата навалица, Михаил и Асен. Въдворителите бяха решили да предотвратят покушението. Трябваше да заловят Калчо жив, за да го разпитат подробно. И двамата бяха уверени, че Борис Лазаров-Фокси

всъщност е Лукан Карлов, но бяха им необходими по-убедителни доказателства за предположението им.

Независимо от тях, към Съдебната палата, бързаше и Петър Горанов, следван по петите от най-добрите си хора. Всички до един бяха цивилни; не желаеха да привлекат вниманието и да подплашат по тоя начин притаения снайперист.

„Ако изобщо има такъв!“ — мрачно размишляваше инспекторът — „Мога да стана за смях в очите на подчинените си, вдигайки много шум за нищо!“

Не разполагаше с никакви доказателства, че се готви атентат срещу Стоян Митрев, но не можеше и да пренебрегне с лека ръка сигнала по телефона!

Беше се опитал да разговаря с кмета за безопасността му, но онзи му се беше подиграл с думите: „Аз не съм Кенеди!“.

„Известно ми е, че не си Кенеди, мошеник такъв!“ — беше го наругал наум полицаят, но въпреки това трябваше да си върши работата.

За това запотен, разбутваше с лакти празнуващите си съграждани, които с усмивки или недоволни гримаси, му правеха забележки къде да стъпва.

Трябва да се добера до Съдебната палата, преди да е станало твърде късно, си мислеше ченгето, напрягайки мускулите си, за да преодолее последните метри до целта си.

* * *

Кметът беше привършил обръщението си, а тълпата възторжено отброяваше последните секунди до настъпването на новата година.

— Шест!... — Гръмогласно ревяха хиляди гърла на площад „Независимост“; убиецът спокойно намести приклада на пушката си на рамото си.

„Кръстчето“ на оптичeskия мерник се закова в набразденото от бръчки чело на кмета.

— Пет!...

Човешкото множество се люшкаше като развълнувано море, но стрелецът го игнорираше, съсредоточен единствено върху мишената

си.

— Четири!...

Калчо успокои потрепващата китка на лявата си ръка, бавно поемайки си дъх. В мига на изстрела не биваше да диша, за да не попречи на точността му.

— Три!...

Грижливо дообра спусъка, замръзвайки в очакване на първия залп от празничната заря в безоблачното среднощно небе.

— Две!...

Хорските гласове почти бяха достигнали кресчендото си; на Стоян Митрев му оставаше да живее още малко време; в неведението си, той броеше усмихнат сетните си секундите заедно с останалите.

— Едно!!!

Убиецът се вкамени. Куршумът всеки момент щеше да излети към целта си, изпълнявайки смъртоносната си задача.

Възгласите на празнуващите се сляха в едно с пукотевицата на избухващите илюминации; Калчо стреля, но заедно с това се случи нещо неочаквано, което го разсредоточи.

Люкът, водещ към покрива на съда, се разтвори с трясък, удряйки капака си в сгурията, разпръсната наоколо.

Калчо зърна това с крайчица на окото си, помръдвайки съвсем леко при изстрела.

Бе сигурен, че е улучил мишената си, но нямаше време да провери резултата през окуляра на мерника; беше разкрит и трябваше да се спасява.

Той захвърли оръжието си, претъркули се към ръба на сградата, закрепайки стоманената халка на колана си към алпиниското въже, висящо в бездната. С учудваща бързина се плъзна по него от пететажната сграда в съседната градинка.

Михаил и Асен го видяха тъкмо, когато скачаше от покрива. Първо сметнаха, че се самоубива, след това се досетиха за въжето.

Соколов изтича, вдигайки изоставения снайпер.

Застина с него на фона на лумващите фойерверки в кобалтовосиньото небе.

Долу глъчката на тълпата се беше превърнала в объркана и изплашена. Явно покушението не беше останало без последици.

В тоя миг през отворения люк се изсипаха полицейският инспектор и хората му.

Горанов се вторачи гневно в атлетичния мъж с пушката, моментално стреляйки в него със служебния си пистолет.

Куршумът профуча на милиметри от главата на счетоводителя.

Той на свой ред захвърли оръжието, осъзнавайки едва сега, че е оставил отпечатъците си върху него.

Двамата въдворители се хвърлиха към спасителното въже на атентатора, изчезвайки като фокусници в нощта.

Когато полицаите се опитаха да ги проследят, те вече се бяха скрили в разбуненото множество.

Инспекторът извади ядосано радиостанцията си; тези мръсници нямаше къде да избягат, разполагаше с описанието им и щеше да ги хване много скоро!

VIII ГЛАВА

Клошарят внимателно огледа вътрешността на контейнера, дирейки сред отпадъците нещо полезно.

Вече беше събрал внушително количество хартии и вестници, които утре щеше да предаде в пункта за вторични суровини, за да препечели някакви мизерни средства за преживяването си.

Той недоволно сбърчи нос в мразовитата нощ, но освен миязмите на натрупания боклук, нищо друго не усети. Нямаше нито стъклени шишета, нито остатъци от храна; липсваха дори картонените кутии от съседните магазинчета, които можеше да добави като бонус в изкорубената си количка, която му служеше за „превоз“.

Не, контейнерите вече бяха отарашени от колегите му по съдба, които не бяха оставили нищо интересно за него.

Бездомникът беше около шейсетгодишен; забравил беше откога е безработен и как беше стигнал до дъното на собственото си падение.

Беше оглупял от мизерията, в която живееше от години, за това и не видя веднага изпруженото в мръсния сняг тяло.

То беше проснато между сребристобоядисаните казани, но от него се забелязваха само краката, обути в излъскани до блясък боти.

Торсът и главата бяха скрити, ала и така беше ясно, че става въпрос за заможен човек, който по някаква причина бе пострадал.

Дали беше в безсъзнание или беше мъртъв?

„Господи!“ — изтръпна клошарят. — „Дано да не са го претрепали!“

Напоследък убийствата не бяха рядкост.

Бандити си разчистваха необезпокоявани сметките, наркомани убиваха минувачи заради джобните им пари, озверели от мизерията цигани трепеха когото им падне.

Това бяха брутални и безмилостни убийства, но и държавата през последните години беше създавала общество, пораждащо само ескалиращо насилие.

Най-близката улична лампа хвърляше призрачна бледа светлина.

Клошарят пристъпи боязливо към тялото — на мъж очевидно — и в същия миг някой го издърпа от полезрението му.

Старецът стреснат, се притаи благоразумно зад контейнерите.

Зърна как някакви фигури носят към спрелия на улицата камион неподвижното тяло на непознатия.

Побиха го тръпки, сега вече беше сигурен, че става нещо нередно!

Крушката на уличната лампа се пръсна зловещо на малки късчета в нощта.

Бездомникът беше готов да побегне от застрашителните сенки и тялото, което те натикаха безцеремонно в покритата с брезент каросерия, но опасението му, че ще бъде хванат го възпираше.

Вместо това, бавно подбутна количката с хартиените отпадъци, опитвайки се да се оттегли незабелязан в мрака.

От устата му струеше гъста пара от учестеното му дишане, което не можеше да контролира.

Едва направил две крачки, усети как нещо го стяга за глезените.

Ужасен установи, че това са отблъскващо белезникави филизи от мъртвешки студена плът.

Те го дръпнаха силно и той се озова безпомощен, заровил разстроеното си лице в натрупалия сняг.

— Я виж ти! — подигравателно възкликна един от мъжете, обслужващи камиона. — Сами взеха да ни се натискат! — И избухна в сардоничен смях.

В същия миг огромни нокти сграбчиха възрастния мъж за вмирисаната му, парцалива дреха; повдигнаха го над уличния паваж и едва сега той разбра, че е бил влачен от същество с гол череп и пламтящи очи на звяр.

Създанието го захвърли във вътрешността на каросерията.

За известно време старецът бе в несвяст, усещайки инстинктивно с фибрите на тялото си, че потеглят по нощните улици; около него имаше и други безразборно нахвърлени тела.

Той беше в полусъзнание, когато най-сетне го изкараха отново на чист въздух.

Беше тъмно; тялото му се тресеше от силния шок и носачите-мъже го отнесоха в нещо като склад, осветяван от луминисцентни осветителни тела.

Метнаха го на един рафт като торба с картофи.

Крайниците му се преплетоха с тези на друг човек.

„Да не съм в моргата!“ — помисли си ужасен старикът; в същия миг познатата хищна лапа изсвистя, прасайки го окончателно в забвение.

— Полунощ е, а свършихме добра работа! — обади се единият от товарачите. — Защо да не си починем малко, а, шефе?...

Отговори му зъл вой; човекът се сви боязливо и забърза към чакация го за нов курс камион.

* * *

Вечерният мрак зад прозореца бе черен като катран.

Вече трети ден пациентът в болничното легло лежеше, омотан в тънки кабели и тръбички, непрекъснато следящи за жизнения му цикъл.

Беше прескочил трапа по една щастлива случайност, но все още организмът му не беше укрепнал достатъчно.

Въпреки че бе пострадал сериозно, не изпитваше чувството, че е болен; тъкмо обратното — изгаряше от нетърпение да излезе от болницата, за да отмъсти на враговете си.

Но засега това беше невъзможно.

Лекарите не разрешаваха изписването му.

Бяха поставили и двама полицаи пред вратата му, загрижени за сигурността му.

Раздразнен, той преглътна лепкавата сухота в устата си.

Пиеше му се марков коняк, освен това му се пушеше, ала нямаше никакви цигари.

Подвоуми се дали да не си поиска от охраната отвън, но си представи възмутените физиономии на медицинския персонал и се отказа от идеята си.

Не го ловеше нито сън, нито душата му откриваше покой; беше изпълнен с негодувание към хората, отговорни за сегашното му състояние и това го караше да крои най-разнообразни планове за отмъщение.

По едно време чу съмнителен шум, който го стресна.

Бързо се досети за произхода му.

Нещо се беше блъснало в стъклото на прозореца.

Може би клон, разклатен от вятъра?...

Глупости, стаята му беше на осмия етаж и над нея беше само беззвездното небе.

В тоя миг прозорецът се отвори безшумно.

Двете му крила се опряха в стените, боядисани в бяло.

От перваза на мокета, пъргаво скочи дребно уродливо създание.

„Какво, по дяволите, е това?!“ — вцепенен от страх си помисли болният.

Малкият изрод подскочи към него на задните си лапи.

Езикът му се плъзна като змийски между дебелиите му бърни, прибирайки се отново в устата му.

Освен че беше обезкосмено, съществото лъщеше от слуз като новородено.

Пациентът се опита да изкрещи за помощ, ала чудовището се нахвърли върху него.

Острите му нокти се впиха безпощадно в кожата му.

Вкараха в кръвта му заразата, която щеше да го превърне в превъплащенец.

— Помощ!... — изкрещя най-после заразеният.

Охраната нахлу светкавично с извадени пистолети.

Завариха Стоян Митрев раздърпан, сякаш до преди миг се беше борил със самия Сатана.

Тюлените завеси на прозореца се мятаха, подхванати от пронизващия вятър.

Единият от охраната го затвори внимателно, защото студът беше нахлул в стаята.

Кметът продължаваше да се гърчи полузамаян и издраскан в леглото си.

Полицайте безпомощно го гледаха, докато притичалите лекари и сестри се опитваха да го успокоят, и да превържат раните му.

* * *

Петър Горанов не вярваше на ушите си; това, което му докладваха оперативните по телефона от планинското селце, където ги беше пратил да търсят изчезналия лекар, му звучеше като сценарий на холивудска приказка.

Според доклада им селището бе изоставено.

Обезлюдено напълно, сякаш бе древно индианско поселище, мистериозно зарязано от жителите си по неизвестни причини.

Да, там се беше разиграла ужасна битка, но не бяха открили никакви трупове. Селото се беше превърнало в селище-призрак.

Или някой се беше постарал специално да укрие пострадалите му обитатели, или те бяха изчезнали по най-фантастичен начин.

„Много тайнствени събития се струпаха напоследък!“ — каза си ядосано полицейският инспектор.

Ето че вече цяла седмица нямаше никакъв напредък по разплитането на случаите с бруталните убийства, станали на територията на града му. Изводите, до които бе стигнал, съдържаха все ирационално зърно, а с това той никога нямаше да се съгласи.

Всичко беше откачено, като инцидента с кмета Митрев, който като лунатик повтаряше, че бил нападен в стаята си от чудовище, покатерило се по високата фасада на медицинския център, където се лекуваше след покушението срещу него.

Лъч надежда даваше само днешното обаждане на една възрастна жена, която се кълнеше във внуците си, че е разпознала издирваните от полицията бандити, заподозрени като атентатори срещу градоначалника.

„Може и да е блъф, но съм длъжен да си опитам късмета!“ — изпълнен със скептицизъм си мислеше инспекторът, докато нареждаше на специалния полицейски отряд и подчинените си полицаи, да се подготвят за акцията.

Пенсионерката твърдеше, че подозрителните лица, живеели на квартира в тяхната кооперация и че външността им с абсолютна точност, съвпадала с описанието, разпространено от медиите.

Категоричността ѝ хвърляше известна сянка на съмнение върху достоверността на информацията ѝ, защото свидетелите, често пъти подвеждани от развихрилото им се въображение, объркваха съвсем невинни хора със закоравели престъпници.

Но понякога такива донесения се оказваха и златна мина.

Затова Горанов потегли без колебание в мразовитата януарска утрин, заедно с „шерифската“ си команда, на посочения от бдителната гражданка адрес — улица „Световит“ № 51.

* * *

Качулатите мъже бяха влезли във входа и общувайки си с жестове, се изкачиха до третия етаж, където според сведенията, бе квартирата на престъпниците.

Спецполицаяте работеха в пълен синхрон, така че мълчаливо заеха позиции срещу набеязания апартамент.

Двама от тях носеха таран, с който възнамеряваха да разбият вратата, проправяйки път за действие на колегите си.

Горанов, с изваден пистолет, беше на междинната площадка, откъдето им даде знак с ръка да започват.

Ченгетата в бронезилетки и автомати през рамо, се втурнаха с „овена“ към боядисаната в слонова кост врата.

Бяха набрали инерция и в момента на замаха с обкования таран, не знаеха, че вратата е отключена. Нещо повече, тя се откряна и двамата таранещи, влетяха в апартамента, без да успеят да запазят равновесието си.

Те се проснаха тежко в коридора; някой се беше погрижил да ги подкоси. В същата секунда вътрешната метална врата бе затръшната и залостена, за да спре полицаите, останали отвън.

Преди да шукнат, баретите бяха обездвижени, обезоръжени и завлечени в една от стаите на жилището.

Михаил и Асен ги оковаха в служебните им белезници; след това се върнаха при двойната врата.

— Имаме заложници! — извика високо пълничкият Асен. — Искаме да преговаряме с началника ви!

От другата страна се засуетиха; чуха се тихи псувни; щракане на затворите на оръжията; явно още не можеха да се съвземат от случилото се.

Най-после бе въдворен ред и след възцарилата се тишина, един пресипнал мъжки глас отговори:

— Добре, момчета, нека преговаряме! Само не вършете глупости!

— Не се тревожете, командире! — отвърна му Михаил и додаде веднага: — Вие също не правете дивотии и ще се разберем по човешки!

* * *

Горанов усилено обмисляше тактиката си в тази усложнена ситуация и най-накрая взе решение. Даде служебното си оръжие на помощник-инспектора, нареждайки му да ръководи оперативната група, докато отсъства. Не знаеше дали ще успее с плана си, но трябваше да опита нещо, за да спаси акцията от пълен провал.

Почука силно с юмрук по вратата и извика:

— Предлагам да се заменя с взетите от вас заложници! Аз командвам операцията и най-добре ще е да преговаряте лично с мене!

Изчака известно време, докато вътре обмислят думите му и му отговорят. Всички наоколо се бяха умълчали при смелото му изявление; никой обаче не посмя до го оспори. Беше доказал неведнъж, че знае какво върши и най-важното — как да постига ефикасни резултати.

След няколко минути атентаторите обявиха, че са съгласни с предложението му. Двойната врата на апартамента — дървената и металната — се открегнаха предпазливо.

Полицейският инспектор влезе спокойно. Все някога трябваше да се мре; нека поне да бъде с чест и достойнство, в името на служебния дълг.

Престъпниците го отведоха в дневната на жилището; Горанов видя двете ченгета, вцепенени от напрежение на ориенталския килим.

По-ниският от бандитите ги подкани да се изправят; държейки ги под прицел с пушка-помпа, ги заведе до входната врата. След това се върна в стаята, докато колегата му обискирваше щателно новия им заложник.

— Чист е — каза по-високият, бутайки ченгето да седне в един стол.

— Ние сме невинни — заяви тантурестият с помпата. — Зная, че не ни вярвате, но истинските убийци са други!

Инспекторът искаше да ги попита какво тогава са правили на онзи покрив в нощта на агентата, когато изведнъж се развихри най-кошмарното преживяване в живота му.

Отначалото той реши, че неговите командоси са подхванали самоинициатива, започвайки щурм без да им е наредено. Стъклата на прозорците бяха пръснати на хиляди парченца и през тях като фурии нахлуха нападатели.

Но това не бяха спецполицайте в сивочерните си униформи.

Бяха някакви страховити същества с оголени зъби, уродливи тела и невероятно големи черепи.

Едното от тях мълниеносно посегна с ноктите си към пълничкия мъж с пушката.

Онзи чевръсто се завъртя около себе си, стреляйки от упор в агресора.

Чудовището излетя обратно през разбития прозорец от ударната сила на 12-калибровия куршум.

Други две същества се опитаха да сграбчат атлетичния му партньор, но той ги преряза на две с къси откоси от трофейното оръжие, пленено от двамата командоси.

За миг изглеждаше, че създанията са отблъснати, но нови екземпляри се включиха в инвазията, исипвайки се като скакалци по стените на блока в жилището.

Въдворителите обаче стреляха точно, унищожавайки зверовете, излезли сякаш от ада.

Горанов с изкривена от ужас гримаса, се беше свил в ъгъла на дневната, забравил окончателно за какво е дошъл.

Едно от чудовищата се беше опитало да го докопа, но едрият агентатор, за когото знаеше, че е счетоводител, му размаза главата с приклада на оръжието си.

Мозъкът на изчадието се плисна върху лицето на полицая, карайки го да повърне върху килима.

Спецполицайте алармирани от безразборната стрелба в апартамента, също се бяха влели в битката.

По възкликанията им обаче се разбираше, че не са очаквали подобни противници.

— Да изчезваме! — кресна Михаил, сграбчвайки за лъкътя шокирания инспектор. — Оттук, през балкона!

Спуснаха се на мускули от грундираните перила на втория етаж; оттам се прехвърлиха на първия, а след това скочиха във вътрешното дворче на кооперацията.

Тук момчетата от специалния отряд водеха истинско сражение с изникващите отвсякъде изроди. Бяха прекалено заети с ужасяващите си врагове, за да обърнат внимание на бегълците и Петър Горанов, който ги следваше по петите.

* * *

— Какви бяха тези върколаци?! — попита дрезгаво инспекторът. — Господи, още ми призлява от тях!

— Те са дреболия, ако не спрем разпространението на заразата — заяви със спокоен тон Асен, докосвайки замислено наболата си брада.

— Каква зараза?! Накъде биете, момчета?!...

— Аха, вече не сме престъпници — подметна иронично Михаил.

Той беше седнал от дясната страна на полицая; Асен — от лявата, кръстосал нехайно малките си нозе.

Пейката беше в градския парк. Алеите бяха безлюдни; ослепителни в искрящата си зимна белота. Снегът беше натрупал по клоните на боровете и елхите като пух.

— Може да ми разкажете! Не съм звяр, ще ви изслушвам... — подкани ги Петър Горанов.

Пренебрегвайки хапещия мраз, те му описаха одисеята си, без да изпускат нито една подробност.

Когато приключиха бяха премръзнали, но той трябваше да им даде отговора си. Изчакаха го търпеливо.

— На ваша страна съм — каза най-сетне инспекторът, докато разтриваше вкочанените си от студа длани. — Ще ви помогна с каквото мога.

Все още не можеше да повярва, че човечеството бе заплашено. Но кошмарните му спомени от изминалия ден, му говореха точно за това.

Изведнџ се почувства самотен и изплашен.
Погледна крадешком към новите си приятели.
Поне нямаше да бъде сам в битката си със злото.

IX ГЛАВА

Йордановден.

Езерото в парка бе замръзнало, но организаторите се бяха погрижили да го почистят поне отчасти, за да може обредът да се състои.

Една дузина смелчаци по бански, зъзнеци от студ, се бяха скупчили около свещеника в тъмното расо.

Той вдигна кръста над главата си, хвърляйки го пред любопитните погледи на тълпата във водите на изкуственото езеро.

Младите мъже го последваха в мътните талази, където плуваха парчета лед.

Множеството се люшна напрегнато напред.

Десетки очи следяха да видят кой ще е щастливеца през тази година.

Оказа се младеж на около седемнайсет години, с полегати рамене и гръден кош на спортист; той бе изпреварил всички, измъквайки разпятieto изпод носовете им.

С гордост го подаде на свещеника под радостните възгласи на публиката.

— Късметлия! Ще е здрав като камък през цялата година — засмя се Мария Лазарова, притискайки се още по-силно към Михаил.

— Време е — подкани я той.

Двамата пресякоха улицата, покрита със заледен сняг и разпръсната луга.

Влязоха в невзрачния хотел, носещ гръмкото име „Амбасадор“.

Бяха предплатили стаята си, така че не се бавиха на рецепцията.

Още със захопването на вратата, той започна да я разсъблича. Беше закопнял за ласките ѝ.

Телата им се сплетоха в чаршафите на леглото.

Беше ужасно превъзбуден и направи два неуспешни опита да проникне в нея.

Тогава яхна гърдите ѝ.

Подхвана я за тила, привличайки лицето ѝ към пениса си.

Тя му се подчини с готовност.

Михаил вкара члена си в устата ѝ; главата ѝ беше между бедрата му.

Започна да движи таза си, като слабо я придърпваше за ушите.

Беше мръснишко, разбира се, но и двамата бяха зажаднели за любов.

Семето му избухна като бомба, опръсквайки очите и бузите ѝ.

Простенвайки, той се отмести, отпускайки се до изпотеното ѝ тяло.

— Обичам те — прошепна ѝ, докато слабините му се обливаха в сладостни вълни.

Жената изведнъж го стисна за тестисите, изтисквайки и последните спазми оргазъм от тях.

По-късно облада Мария три пъти, карайки я да вика от удоволствие.

На излизане от хотела, те бяха дотолкова увлечени от себе си, че не забелязаха кокалестия мъж, с навъсено лице, който ги гледаше с омраза.

„Тази курва ме е издала! Няма кой друг да е!“ — помисли си със злоба Калчо.

Спомни си как счетоводителят му беше налетял заедно с приятелчето си в нощта на атентата.

Нямаше кой друг да го е осведомил за операцията, освен тая кучка!

Убиецът захвърли цигарата си върху заледения тротоар, отдалечавайки се в студения предиобед, изпълнен с кроежи за отмъщение.

* * *

Инспекторът спря колата си в сянката на неосветената уличка точно срещу входа на склада.

Беше изгасил габаритните светлини, следейки внимателно през предното стъкло какво става отвън.

Така беше вече трета нощ и беше сигурен, че още десет нощи да дежури в глухата пресечка, щеше да е все същото — закритият камион

щеше да прави курсовете си по график, оставяйки товара си в складовете зад бетонната стена.

Беше му ясно, че тук става нещо нередно, но за да проучи въпроса му трябваше заповед за обиск; такава обаче никой нямаше да му даде, защото сградите бяха собственост на Борис Лазаров-Фокси, евентуалният бъдещ кмет на града.

Напоследък в сводките непрекъснато се съобщаваше за изчезнали хора.

Наистина, това бяха предимно аутсайдери, за които никой не се беше загрижил, но трябваше ли полицията да бездейства?

Горанов беше използвал информаторите си, за да се добере до склада на Фокси.

Недостъпен като крепост и точно толкова загадъчен.

Докато размишляваше какво да прави понататък, товарният камион премина още веднъж през портала.

Какво ли, по дяволите, превозваха в него!?

Накрая полицаят взе решение.

След като законът не позволяваше, щеше да предприеме някои нерегламентирани мерки.

Набра мобилния телефон на Михаил Соколов и когато той се отзова, му обясни сбито какво се иска от него и партньора му.

Въдворителите разбраха веднага — трябваше да обявят една малка война.

* * *

— Тръпки ме побиват! — каза единият от служителите, прокарвайки дланта си по остриите си скули.

— И при мен е така! — отговори колегата му, плешив тип със занемарен вид. — Чувствам се като лайно като ги видя!

— Дали това наистина е семейството на онзи доктор? — попита по-слабият, който беше подхванал разговора.

— Чух такова нещо. Били първите превъплащенци в града. За това им възложили задачата с камиона... — плешивецът замълча, но все пак продължи — ...да набират нови последователи. Като си представя само онова дребно изродче, сън не ме хваща!

Кльощавият го изгледа ядосано.

— По-тихо, могат да ни чуят!

Камионът беше пристигнал преди няколко минути и сега го разтоварваха от телата в складовете.

Вече разполагаха с цяла армия от превъплащенци, захвърлени в безпомощно състояние по рафтовете. Когато настъпеше часа, те щяха да се преобразят в чудовищни създания и щяха да атакуват всяка цел, посочена им от господарите им.

Кой беше измислил този дяволски план, охранителите дори не смееха да си помислят.

Плащаха им добре, за да си затварят очите, а останалото беше работа на шефовете.

Камионът беше опразнен; двете ужасни същества — по-дребното и по-едрото — скочиха в закритата му каросерия. Товарачите също ги последваха.

Пазачите побързаха да вдигнат бариерата на входа. Душите им бяха изпълнени с малодушие. Имаха семейства, които да изхранват, а бяха на такава възраст, че ако ги изхвърлеха от работа, щяха да останат безработни за неопределен срок от време.

* * *

Не се наложи да следят дълго охраната.

Плешивият излезе, за да отиде до тоалетната, оставяйки кльощавия да пази сам.

Михаил се вмъкна ловко в будката, нанасяйки саблен удар на служителя. Върза го, запушвайки устата му с кърпа от масичката, на която се бяха хранили по-рано; през това време Асен се оправяше с другия.

Пълничкият мъж се върна, кимвайки с глава, че всичко е наред; беше приковал плешлото с белезници в миниатюрната тоалетна.

За всеки случай го беше фраснал в слепоочието, а след подобен удар не се идваше лесно в съзнание.

— Да видим какви тайни крие това местенце — каза Михаил, тръгвайки заедно с тантурестият към мрачните складове.

Вратите им бяха отключени, така че влязоха безпроблемно.

Картината навсякъде беше потресаваща: мъже и жени, оставени в полусъзнание върху скарите, с лица и тела, сгърчени от болка.

Накои бяха в различни стадии на трансформация и представляваха ужасяваща гледка. Беше потискащо и отблъскващо да ги гледат, бяха като скверни „творения“ на природата.

— Те вече са мъртъвци! — прошепна Асен. — Трябва да ги унищожим!

Нисичкият въдворител носеше брезентова торба с експлозиви. Не разполагаха почти с никакво време; трябваше да минират помещенията, преди камионът да е пристигнал.

След това щяха да взривят това гнездо на ужаса.

Отново се разделиха, за да поставят динамита на съответните ключови места.

След двайсет минути се срещнаха пред будката на охраната, леко задъхани от бързане.

От камиона нямаше и следа, но бяха длъжни да го изчакат, за да приключат с прочистването както трябва.

Той се появи след десетина минути, боботейки монотонно с мотора си.

Тъй като нямаше дежурен, човекът седящ до шофьора, слезе и вдигна бариерата сам.

Колата направи плавен завой в заснежения двор, спирайки, без да изгася двигателя си.

Никой обаче не слезе от нея и това се проточи неестествено дълго време, придавайки зловец нюанс на ситуацията.

Михаил и Асен, спотаени в тъмнината, преценяваха какво да правят; дали да се изнесат тихичко и да задействат експлозива, чиято мощ щеше да унищожи всичко или да изчакат още малко.

Не, помисли си счетоводителят, тук има нещо нередно.

Той кимна на партньора си, да се приближат предпазливо към пърпорещия камион.

Едва бяха направили няколко крачки, когато някой отзад ги обсипа с куршуми.

Плешлото!

Какъв пропуск! Асен беше забравил за резервните ключове на белезниците му и ето че охранителят се беше освободил, когато беше

дошъл на себе си. След това се беше прокраднал в будката, за да се въоръжи и сега стреляше като луд по тях.

Кльощавият също беше изникнал, жестикулирайки нещо към паркиралата товарна кола.

Ето кой беше предупредил мъжете в нея, че им е подготвен капан.

Михаил измъкна двата пистолета, затъкнати отзад на колана му; после тръгна към плешивия, стреляйки непрекъснато с двете цеви.

Онзи, оголил зъби в налудничава усмивка, също пое към него, бълвайки огън от пистолета си.

Въдворителят прецизно наниза куршумите си като в тренировъчна мишена: три в сърцето и един — контролен — в изпъкналото му чело.

Онзи се преметна в „салто мортале“, просвайки се по гръб в почервенелия от кръвта му сняг.

Кльощавият се насочи веднага към счетоводителя. В ръцете си стискаше пушка-помпа, стреляйки като смахнат с нея, явно загубил разсъдъка си от случващото се.

Атлетичният въдворител се претъркули, зае позицията на коляното си, изпращайки два куршума в дясното око на лудналия.

Главата му бе раздробена, обвита в алена мъгла и дребни костици, гарнирани с мозък.

През това време Асен стреляше с пушката си по камиона.

Капакът на двигателя му изхвърча от болтовете си, завъртя се около себе си и с трясък се заби в предното стъкло.

Изкривеният метал преряза сънната артерия на шофьора, убивайки го на място.

Обстрелът на дребничкия въдворител предизвика експлозия.

Камионът се превърна в голяма клада и горещината облъхна лицата им.

Мъжът до мъртвия шофьор се изтърколи от кабината, обхванат от пламъци.

Загърчи се в снега, надавайки нечовешки писъци.

Асен прекрати мъките му с един изстрел от пушката си.

Въдворителите побързаха да се отдръпна; камионът отново лумна в буйни пламъци, които едва не подпалиха собствените им дрехи.

Явно всичко беше приключило; Михаил Соколов махна на партньора да си вървят.

Тепърва предстоеше суперфоейверкът, а за него ложа на първия ред не бе препоръчителна.

В същия миг в пламъците нещо помръдна, сякаш разрушените части на возилото се бяха съживили.

— Господи! — простена Михаил.

От горящата кола изскочиха два кошмарни силуета.

Изправени на задните си крайници, те с безмълвна агресия настъпваха към тях.

Бяха наклонили главите си, като че ли бяха влечуги, дебнеци с пресметлив интерес плячката си.

По-едротото същество се насочи към Михаил.

В очите му светеха злоба и жестокост.

По-малкото избра за своя жертва пълничкия въдворител.

Описвайки нещо като дъги, чудовищата напреднаха неумолимо към двамата мъже.

Изведнъж Михаил си спомни какво му беше разказал инспекторът за изчезналите трупове от злополучната линейка.

Нима това бяха те — синът и съпругата на Лукан Карлов?!

Мили Боже, каква участ им беше отредил докторът!

По-голямото същество атакува светкавично счетоводителя, опитвайки се да го разчлени с ноктите си.

Атлетичният въдворител стреля. Ударниците на пистолетите му изчаткаха глухо — беше останал без патрони.

Въпреки това той избегна лапите на връхлитащото го чудовище.

Просна се по гръб; на пръв поглед му оставаше да живее колкото да си каже „отче наш“.

Звярът надвисна над него.

В погледа му грееше зловец триумф.

После замахна с лапата си с пълна сила.

За миг гръдта му остана открита; Михаил извади изпод дрехата си смъртоносния самурайски меч на Иван-Теид, който Асен му беше подарил.

Блестящото острие потъна до кръглия ефес в корема на създанието.

Михаил безмилостно го завъртя, вътрешностите на превъплащеница се посипаха на димяща купчинка в снега.

Зимириса на отвратителна леш.

Разтреперан въдворителят се изправи на крака.

Бе оцелял като по някакво чудо.

В същото време Асен изпразваше боеприпасите си в дребния изрод, който издъхна, превърнат в кайма от куршумите.

— Да се махаме — каза Михаил отвратен от преживяното. — Почти свършихме тук!

Секунда преди колата им да завие с поднасяне зад ъгъла на улицата, Асен задейства детонатора.

Никой от тях не се обърна да погледне огнения стълб, издигнал се високо в среднощното небе.

Бяха се нагледали на унищожение.

* * *

Фокси видя от прозореца на къщата си впечатляващия взрив.

Крясъкът му на гняв и безсилие, разбуди Мария от сън.

Тя също зърна огненото кълбо в черния небосвод и се досети какво означава това.

Разсънена и разтреперана, жената заплака със сълзи, напомнящи по-скоро за агония.

Х ГЛАВА

Нощта беше напреднала, а и температурите бяха паднали доста под нулата, за да продължи да обикаля пустите улици.

Реши да подежури на пиацата, където освен неговото такси имаше само още едно; после щеше да се прибере в къщи, и без това с жена си се виждаха рядко напоследък.

Хвърли един поглед на часовника си — приближаваше 23:30; други клиенти едва ли щяха да се появят. След ескалацията на насилието в града, населението се беше изплашило здравата.

Хората предпочитаха да си стоят по домовете, пък и кой ли в днешните времена на недоимък имаше излишни пари за заведения и таксита.

Той се прозя уморено.

Беше около трийсет и пет годишен мъж, с похабен от живота вид. Косата му беше пораснала дълга и чорлава; от време на време се опитваше да я оправи с дланите си.

Вече му беше писнало да чака тук: освен тримата полицаи, които за трети или четвърти път минаваха по полирания от леда тротоар, други минувачи нямаше.

Шофьорът подкара таксито по замръзналата настилка. Следеше някое бездомно куче да не налети случайно под гумите му, че понякога катастрофите ставаха, ей така, от нищото.

Зави по булевард „Христо Ботев“, пъплейки едва-едва към бизнес хотела, чиито двадесет етажа стърчаха като блестящо острие в нощното небе.

„Ама че кучешко време!“ — възнегодува, надувайки парното до дупка. Беше изгладнял ужасно. Устата му се беше изпълнила със слюнка. Едва се удържаше да не завие с жълтата кола и да не отпраши към къщи.

И тогава го видя.

Беше мъж с дълго палто, гологлав, въпреки арктическия студ навън; явно беше излязъл току-що от хотела, където имаше казино с рулетка за любителите на хазарта.

А този тип беше червив от пари.

Виждаше се от пръв поглед.

Махна небрежно с ръка и водачът побърза да закове автомобила си пред него.

Баровецът заобиколи пред заскреженото торпедото, отвори вратата, пропускаяки за миг лютия мраз вътре и се настани до него.

Ухаеше на скъп парфюм, под вълненото си палто носеше марков костюм, а около бялата яка на ризата си, беше пристегнал зелена вратовръзка, която му отиваше много.

Беше самоуверен и спокоен човек — истински тузар.

Каза му лаконично адреса си.

Беше извън града — във вилната зона.

Таксиджията си направи сметката, че с един такъв курс би могъл да избие загубите си за вечерта, а не беше изключено и да получи солиден бакшиш накрая. Кимна, че е съгласен.

На междуградското шосе ги посрещна свирепа буря.

Добре, че беше поставил вериги на гумите си; това му помогна да се справи с поледицата.

След двацет минути изнуртелно шофиране, най-сетне бяха успели да се приближат до посочения адрес.

Вилите тънеха в мрак, само тук-там мъждукаше по някой прозорец или улична лампа.

През цялото време, му се струваше, че познава отнякъде пътника си. Но откъде, не можеше да се сети.

През последните минути мъжът беше започнал да се държи неспокойно. Вече не беше така самоуверен както преди, кожата му блестеше от капчици пот; прехапваше напрегнато долната си устна.

Явно нещо го глождеше отвътре.

— Спрете, ако обичате — каза изведнъж. Изглеждаше наистина зле: трескав, силно притеснен, сякаш се беше поболял внезапно.

— Да не ви е лошо? — попита разтревожено шофьорът. Само това му липсваше, да търси медицинска помощ в тая виелица.

— Ще се оправя. Трябва ми само глътка свеж въздух!

Мъжът беше разкопчал всичките си дрехи; изскочи навън почти разгърден.

Ледената вихрушка го поде, но той не се стресна от нея.

— Какво, по дяволите?!... — възкликна изумено шофьорът, моментално забравяйки неприятностите си.

С клиента му ставаше нещо непонятно; първо се беше прегърбил, после рязко се беше сгърчил назад.

В същия миг таксиджията си спомни откъде му е познат.

Беше онзи бизнесмен, кандидатът за кметския пост. Плакатите му бяха разлепени навсякъде из целия град, а в центъра се издигаше внушителен билборд с образа му.

Силен вой разцепи зловещо нощта.

От изискания политик не беше останал и помен.

Вместо него някакво невъобразимо създание се зъбеше с жълтите си зъби през страничния прозорец на автомобила.

Нещастникът дори не успя да гъгне, огромните лапи го извлякоха навън, проснаха го в снега, а иглените нокти го разпориха от чатала до гръкляна. Карантиите му се посипаха върху прясната, обагряйки я в червено.

Замириса на кръв и изпуснати испражнения.

Преди да издъхне, шофьорът видя как чудовището изтръгва още туптящото му сърце, поднасяйки го лакомо към устата си.

Когато кървавата вакханалия приключи, Борис Лазаров-Фокси си възвърна човешкия облик.

За една нощ четири трупа бяха предостатъчни.

Утре градът щеше да осъмне, скован от ужас и страх.

* * *

Денят беше започнал нормално, но само два часа по-късно населението беше потресено и шокирано.

Бяха намерили четирите трупа, обезобразени и разфасовани до неузнаваемост.

Три от убийствата бяха извършени извън града; едно — в пределите му — в една изолирана, усамотена уличка. В нито един от случаите нямаше свидетели. Нито някой беше чул или забелязал нещо.

От полицията твърдяха, че почеркът на убийствата си приличал — най-вероятно бяха дело на един и същи извършител.

Петър Горанов беше заявил пред свиканата набързо пресконференция, че по-брутално насилие не бе виждал през цялата си полицейска кариера.

Медиите побързаха да поднесат зловещите подробности. Лошите новини следваха една след друга.

В града упорито плъзна слуха, че на свобода вилнеел маниакален убиец, прикриван от корумпираните власти.

Десетки таксиметрови коли потеглиха с пронизителни клаксони, докато накрая шествието прерасна в митинг пред внушителната сграда на общината.

Тъй като до изборите за местна власт оставаха броени дни, страстите се разгоряха до крайност.

Към побеснелите шофьори се присъединиха и възмутени граждани. Появиха се агитки, скандиращи обидни лозунги срещу общинската управа и кметът Стоян Митрев.

Отнякъде пристигнаха дебеловрати момчета с джипове, които връчиха на протестиращите плакати, транспаранти и знамена. Някой се беше погрижил да донесе и чучело на градоначалника, което веднага бе изгорено на площада.

Чуха се викове: „Долу!“ „Убийци!“ „Вървете си!“

Една група от тийнейджъри започна да хвърля павеа и кошчета срещу стъклобетонната фасада на общината.

Понесен на ръце над човешките глави, неочаквано се появи опонетът на действащия кмет — Борис Лазаров-Фокси.

Той яростно размаха юмруците си към общината, сякаш това беше новата Бастилия и поиска от митинга разрешение да говори.

Разбира се — дадоха му го.

Призивът му беше към спокойствие и ред; обърна се с молба към демонстрантите да не рушат нищо. „Защото ние не сме като тях!“ — добави саркастично, посочвайки импозантната сграда зад гърба си.

Протестиращите ревноха мощно и яростно.

— Не се поддавайте на страха! — викаше в мегафона, подаден му от някого, Фокси. — Не се примирявайте със съдбата си на аутсайдери, отредена ви от политическите мафиоти! Вие заслужавате много повече! Борете се с виновниците за съсипания си живот! Кметът, общинските съветници, политиците-престъпници! Не се оставяйте да ви мамят и лъжат!

Последните думи на оратора заглъхнаха в гневния ропот на тълпата.

Хората вече знаеха, че трябва да поемат нещата в свои ръце.

От кабинета си на последния етаж, с безизразна гримаса, кметът Стоян Митрев наблюдаваше митингуващите.

Беше се променил много след изписването си от болницата. Зараждащото се насилие, което в друг случай би го ужасило, сега само пробуждаше адреналина му.

Кръвопролитие то не го притесняваше; напротив — той предусещаше удоволствието от него.

* * *

Всеки миг наелектризираното множество можеше да щурмува общинската администрация.

Инспекторът беше разположил полицейските си сили в кордон пред стълпотворението от протестиращи, но бе наясно, че това няма да свърши никаква работа.

Петър Горанов извади радиостанцията си, за да повика на помощ още подкрепления, когато събитията взеха неблагоприятен развой.

Борис Лазаров, който неуморно подстрекаваше тълпата към бунт, също млъкна озадачен.

На мраморната площадка пред общината, разчистена старателно от снега, с енергична походка се появи Стоян Митрев. Не личеше да е разтревожен или изплашен от нещо.

След атентата беше отслабнал още повече, но за сметка на това в очите му гореше такъв ярък пламък, че за миг инспекторът се усъмни в душевното му здраве.

Кметът се изсмя късо срещу човешката гмеж, плесна с длани по бедрата си, впервайки погледа си във Фокси, който държеше безмълвно мегафона в дясната си ръка.

— Ах ти, хитрец такъв! — закани му се с пръст Митрев.

И тогава пред смаяните очи на всички с него започна да се случва нещо невероятно.

Тялото му се сгърчи, уголеми се, дрехите му се разкъсаха на парцали и под тях се показаха яки възлести мускули, които също

наедряха, преобразявайки високия, слаб мъж в чудовищно същество.

То се залюля на огромните си задни крайници и изрева заплашително срещу хората.

Петър Горанов извади пистолета си. С един замах чудовището го отхвърли в близката градинка, сякаш бе някакво нахално насекомо, дръзнало да му досажда.

Полицаят припадна сред вечнозелените храсти.

Съществото без усилие разкъса шпалира от униформени, втурвайки се сред митингуващите.

Хората се разкрещяха от ужас.

Този път страхът им бе двоен.

С Борис Лазаров-Фокси също се случваха разни неща.

Бизнесменът бе захвърлил мегафона, раздирайки на ивици елегантните си дрехи.

Фигурата му бързо придоби гигантски размери.

Сега между него и опонентът му нямаше никаква разлика.

И двамата бяха чудовища, които бяха решени да се счепкат и унищожат.

Фокси си проби път сред протестиращите, които и без друго бягаха от него като от чумав.

Той се втурна по булеварда на изток, към дващсететажния бизнес хотел, който се извисяваше само на триста метра от общината.

Кметът, или поне това, в което се беше превърнал той, хукна по петите му като хрътка.

След няколко минути съществата, достигнаха целта си, предизвиквайки хаос и паника около себе си.

Бизнесменът изрева заканително към ниското небе и започна да се катери по фасадата на хотела.

Все по-нагоре — към далечния покрив.

Стоян Митрев не се поколеба да го последва със същата маймунска ловкост.

Скоро чудовищата се изкачиха на хотелския покрив, вкопчвайки се едно в друго в смъртоносна битка.

Ударите, които си разменяха бяха брутални и жестоки.

Тълпата се беше стекла в подножието на хотела, откъдето ги наблюдаваше като омагьосана.

Хората бяха забравили за протеста си, погълнати изцяло от страховитото зрелище.

Тези, които до преди минути бяха човешки същества, сега се биеха като обезумели.

Все още никой не вземаше превес, въпреки че телата им бяха окървавени и покрити целите в рани.

Чудовищата дотолкова се бяха увлекли в омразата си, че не забелязаха кога в перленосивото небе се бе появил полицейски хеликоптер.

От машината се подаде стрелец, който започна да ги обстрелва.

Дори от улицата зяпачите виждаха алените пръски, хвърчащи от телата на биещите се създания.

Картечарят от хеликоптера почти ги беше разполовил с огъня си.

Въпреки голямата кръвозагуба, Борис Лазаров-Фокси надделяваше в битката.

Бяха изкъртили огромната сателитна антена на бизнес хотела и стоманената ѝ стойка стърчеше като шпил към небето.

Фокси се възползва от това обстоятелството, грабна тялото на противника си, повдигна го над главата си, нанизвайки го с все сила в острия винкел.

Кметът Стоян Митрев се сгърчи два-три пъти в конвулсии, преди да издъхне окончателно.

Желязото бе пробило гърдния му кош и бе щръкнало почервенияло от там.

Фокси се заудря победоносно в гърдите.

Като че ли не усещаше пронизващите го куршуми.

Все пак изрева от силната болка; беше изчерпал силите си, но подлудял от гняв, замахна към бръмчащата като оса машина.

Разби кабината ѝ, пречупи и една от перките ѝ.

Множеството се разкрещя ужасено, разпръсквайки се, за да избегне горящите отломки, летящи към него.

Величествено изправен на фона на сивото небе, Борис Лазаров нададе последен рев като някакъв уродлив Кинг Конг.

Тълпата онемяла гледаше как тялото му бавно пада от покрива.

Дори и в тоя сетен миг от живота си, бизнесменът не можа да се помири със себе си; сърцето му се пръсна от злоба, още преди да е достигнал до края на бездната.

ХІ ГЛАВА

„Трябва да се видим!“

Михаил не приемаше възражения; не я молеше, а ѝ нареждаше да се срещнат.

Мария остана леко шокирана от тона му; Борис беше тръгнал рано сутринта по своите си работи, но тя не се притесняваше от отсъствието му. Напоследък се бяха отчуждили напълно. Странно, но това вече не я впечатляваше.

През последните дни се чувстваше неуравновесена. Настроенията ѝ се люшкаха от еуфория до пълно отчаяние, понякога политаше като гълъбица в синьото небе, друг път едва-едва креташе като костенурка сред буците от разкопана пръст.

Беше ли щастлива? И изобщо съществуваше ли такова понятие като „щастие“?

Отдаваше състоянието си на двойнствения си живот, който водеше, откакто бе възстановила връзката си със стария си любовник.

Ясно бе, че не обичаше съпруга си. Но дали физическото удоволствие, което изпитваше при общуването си с Михаил беше истинската любов?

Жената облече коженото си палто и се качи в автомобила си.

Бяха се разбрали да се срещнат пред входа на градския парк, близо от хотела, където се бяха се любили наскоро.

Михаил бегло ѝ беше споменал, че са се случили някои извънредни събития, които засягаха и двамата.

Нищо повече не ѝ беше обяснил.

Но ако се съдеше по тона му, очевидно ставаше дума за нещо драматично.

Докато караше по заледените улици, Мария бе обзета от странното усещане, че всичко в живота ѝ бе подредено акуратно като в аптека.

Помисли си, че може би се е случило някакво нещастие с Борис, но колкото и ужасно да звучеше, това не я разстрои.

Спря колата си в една пресечка и тръгна към красивата мраморна колонада, която оформяше входа на градината.

Не се мяркаха почти никакви минувачи, най-вероятно заради свирепия студ; но и тези, които видя, бяха някак си сковани и нервни.

Тя си спомни нощта, когато бяха взривили складовете на Фокси; тогава се бе почувствала зле, сякаш се бе разделила с някого завинаги.

И беше плакала, без да знае защо.

Сигурно имаше някакво рационално обяснение за поведението ѝ, но тя не го знаеше... Видя Михаил приветливо да ѝ маха с ръка и зарязва любителската си психоанализа; изпълнена с радост, се отправи към него.

* * *

Калчо вкара патрон в затвора.

Целият му живот се беше преобърнал след смъртта на шефа му; битието му вече не беше същото, каквото беше през последните 18 години. Беше предан с кучешка вяроност на Фокси и въпреки че той се беше разболял от някаква ужасна болест, която го беше убила най-накрая, килърът си оставаше лоялен, дори и след гибелта му.

Калчо седеше до таванското прозорче на една от кооперациите, намираща се срещу парка.

Благодарение на „бръмбъра“ в слушалката на домашния ѝ телефон, бе подслушал разговора на Мария Лазарова с любовника ѝ. Разбира се, беше му провървяло, ако бяха разговаряли по мобилния ѝ, нямаше да научи нищо.

Убиецът държеше снайпера на коленете си; беше благодарен, че не му се налага да чака дълго. Студът вече го пронизваше болезнено в костите.

Фигурата на жената се появи на малкия площад, пред входа на побелялата от снега градина.

Той намести оптичския мерник пред окото си. Сега я виждаше отблизо — кучката, която беше провалила живота на двама мъже — неговия и този — на боса му. Но сега щеше да си плати с лихвите!

Калчо се прицели старателно; този път нямаше да има пропуски; никой нямаше да се притече на помощ на жертвата му; никой нямаше

да попречи на точната му стрелба.

Затаил дъх, постави пръст на спусъка.

— Мъртва си! — измърмори полугласно, обзет от злорадство.

* * *

Михаил видя как Мария се приближава към него. Испита истинско облекчение, защото след смъртта на съпруга ѝ, тя бе изложена на опасност.

Враговете на Фокси не бяха никак малко и, без съмнение, щяха да сторят всичко по силите си, за да си отмъстят за минали загуби или нанесени обиди.

Мария изглеждаше в добро настроение. Михаил не можеше да откъсне погледа си от красивото ѝ лице, от тази изящна извивка на лебедовата ѝ шия...

Сърцето му се изпълни с такава нежност, каквато не подозираше, че е способен да изпитва.

Тръгна към нея с намерението да я прегърне и дипломатично да ѝ съобщи новината, че от два часа е вдовица.

Тя също се забърза към него.

Двамата протегнаха ръце един към друг, нетърпеливи да се докоснат, когато прозвуча изстрела.

Беше като пукот от отварянето на шампанско, но Михаил безпогрешно го разпозна; не видя откъде се стреля, тъй като не можеше да отмести очите си от нея.

Гримасата ѝ изразяваше само почуда и известна нотка на страдание.

На гърдите ѝ беше избило влажно петно. То се разрастваше и аления му цвят го вцепени; притича се, за да я подхване и да се опита да спре кръвотечението.

Успя само да я прегърне, и то за кратко.

Двама полицаи напрегнато се бяха втренчили в него. Единият извади някаква снимка, подавайки я на колегата си. Бяха го разпознали. Съвсем беше забравил, че е обявен за издирване. Петър Горанов не беше отменил официално тази заповед.

Разтърсен от непоправимата загуба, положи безжизненото тяло на любимата си в снега и побягна.

* * *

Бяха десет бойци. Най-опитните наемници, които можеха да се намерят в страната, най-безмилостните изпълнители на смъртни присъди над двата пола и всички възрасти. Изпълняваха поръчките само на богати клиенти, можещи да си позволят огромните им хонорари. Наричаха ги „Бригадата на смъртта“, защото печелеха парите си от убийства.

В случая от тях се изискваше да отстранят двама души. Наистина извънредно опасни индивиди, но като професионалисти те нямаха право на избор.

Не им беше известно кой е анонимния им клиент, само трябваше да елиминират поръчаните мишени.

За това предпазливо обкръжаваха къщата, намираща се в покрайнините. Нощта беше дяволски мразовита и светла. Луната разпръскваше призрачната си светлина върху преспите, правейки очертанията на предметите и прокрадващите се хора прекалено отчетливи и ясни за случайните погледи.

Убийците бяха навлекли бели камуфлажни униформи, прокрадвайки се като привидения към постройката, чиито прозорци бяха тъмни с изключение на един.

Водачът им бе осведомен, че там са двамата мъже с опасната репутация.

Трябваше да ги хванат в капан и да ги убият. По принцип това си беше рутинна операция, но не и в този случай. Поръчителят ги беше предупредил — жертвите им бяха смъртоносни като кротали.

Едно недоглеждане би довело до непредвидими загуби, за това трябваше да затворят клопката много внимателно.

Докато се приплъзваха като живак към целта си, бойците бяха изненадани.

Входната врата на къщата се отвори, пропускайки една фигура.

За миг я видяха на фона на светлината, избликнала отвътре.

Беше по-високият от двамата мъже, укриващи се в квартирата.

Той забързано прекоси заснежения двор, изчезвайки в нощта.

Водачът си отдъхна. Сега бяха десет срещу един. Щяха да извършат чисто и бързо убийство; после щяха да изчакат другия да се прибере, за да ликвидират и него.

Командирът дори не предполагаше колко много се заблуждава в преценката си този път.

* * *

Михаил се върна следобед и Асен веднага усети, че нещо не е наред.

— Убиха Мария. — Беше краткото, изпълнено с неподправена горест обяснение.

Въдворителят се тръшна на дивана, потъвайки за часове в мълчание. Някой непосветен би възприел състоянието му като признак на черно отчаяние, но не беше точно така.

Пълничкият мъж знаеше, че партньорът му обмисля в детайли случилото се, планирайки понататъшните си действия.

Оказа се прав.

По едно време приятелят му скочи на крака, приглади разрошените си коси и набра по мобилния си телефон някакъв номер.

По разменените реплики, Асен разбра, че разговаря с Петър Горанов. Разговорът им се завъртя около атента срещу бившия кмет Стоян Митрев.

Михаил настоя за сведения имали в града опитен стрелец-снайперист, принадлежащ към структурите на организираната престъпност.

Описа лаконично мъжа, който беше засякал на покрива на Съдебната палата.

След кратък размисъл, инспекторът му даде едно име.

— За убийството на Мария Лазарова ли става въпрос? — поинтересува се напрегнато полицаят.

Калчо Раков бе един от най-преданните хора на Борис Лазаров-Фокси и това като че ли осветляваше смъртта на Мария. Поне така подсказваше интуицията на Михаил, а тя никога не го подвеждаше.

Той поблагодари на смутения инспектор, след това изключи джиесема си.

— Трябва да свърша една работа — заяви на нисичкия си колега. — Ще се върна възможно най-скоро. Чакай ме тук.

Без повече коментарии, излезе в спусналия се навън мрак.

Беше дотам погълнат от собствените си мисли, че изобщо не забеляза натрапниците, обкръжаващи къщата.

* * *

Мъжът седеше в дълбокото кресло, почти невидим за очите им. Виждаха само част от плетената му шапка. От трепкащия екран на телевизора вилнееше чалга; той се беше съсредоточил в нея или просто си подремваше на ритмичната музика.

Водачът вдигна ръка; десетте дула на войниците му се заковаха в една-едничка цел — мъжът с шапката.

Последва беззвучна заповед; цевите моментално забълваха огън.

Креслото буквално се разпадна на съставните си компоненти: пружини, пълнеж, тапицерия. Въздухът се изпълни с частици от мазилката и паркета.

Шапката на мишената също беше разкъсана. Помещението бе задимено и вонеше непоносимо на кордит. Миг по-късно разбраха, че фотьойлът е бил празен.

Командирът бързо приклезна; в същата секунда главата на боеца до него се пръсна. Белите му дрехи почервеняха от плисналата кръв. Втори изстрел уби друг наемник, разпилявайки вътрешностите му на пода.

Останалите се опитаха да се прикрият, но куршумите ги застигаха безмилостно.

Операцията се превръщаше в лобно място за целия отряд. Това не бяха го сънували дори и в най-лошите си кошмари.

Паникьосани убийците започнаха да стрелят хаотично.

Някой се опита да хвърли граната, но тя се взриви в ръцете му, убивайки го на място.

Взривната вълна изхвърли командира през вратата.

Малко по-късно той се свести.

Къщата гореше в съскащи жълто-оранжеви пламъци; хората му бяха мъртви или умираха. Той самият не беше съвсем сигурен дали е оцелял.

Кръвта се процеждаше отвсякъде по тялото му, за щастие се оказа чужда.

Като по чудо се измъкна от разбушувалия се пожар без наранявания. На двора алчно вдъхна от мразовития въздух.

Звучеше невероятно, но беше загубил екипа си от десет души в битка с един-единствен противник.

Изведнъж почувства как някой забива цевта на оръжие в кръста му.

— Кои, по дяволите, сте вие? Кой ви плати да ни отстраните? — запита го със зъл тон Асен.

Командирът си беше създал своя извратена представа за дълг и достойнство. Беше дал дума, че ще изпълни задачата си и бе получил пари в кеш срещу това обещание...

Безмълвен издърпа предпазителя на гранатата, окачена на колана му.

След секунди последва взрив.

Двете тела се разлетяха, обезобразени и мъртви из двора.

Водачът беше защитил „честта“ си — поне отчасти.

* * *

Беше изморен, за това реши да си почине в бара, който посещаваше редовно през последните няколко месеца. Тук беше в свои води и сервитьорките му донасяха поръчките, дори без да ги е помолил за това.

Тази вечер се чувстваше отвратително. Кожата му беше потъмняла от изтощението и сякаш от тена ѝ бе дошло, и името му, Калчо.

Изпи на един дъх питието си, поръчвайки си веднага второ.

Гаврътна на екс и него, и без всякакъв свян си поръча трето.

„Ако продължавам така, ще се напия като свиня“ — помисли си с досада и реши да се вземе в ръце. Тук го познаваха; всяко отклонение от нормите щеше да се запомни добре.

— Мамка му — измърмори под носа си, почувствал приятното отпускане от алкохола. — Мамка му и скапан живот...

Тази вечер клиентите бяха по-многобройни. Но бяха някак си неспокойни и нервни; разговаряха заговорнически по масите, сякаш очакваха да ги сполетят нови беди.

Без малко да се изсмее.

Убийството на Мария Лазарова бе останало в сянката на екшъна, който се бе разиграл на покрива на бизнес хотела.

Медиите го отразиха съвсем бегло.

Калчо Раков изпи набързо и третата си порция с водка, и се замисли за следващите си ходове.

Не му се прибираще вкъщи, адреналинът му се беше повишил, зареждайки го с нова доза енергия. Беше готов за приключения, макар и да не осъзнаваше точно за какви.

Испита силен глад; нямаше да е зле да сложи нещо в стомаха си, преди да посегне отново към чашката.

Поръча си сандвичи с шпеков салам и кашкавал, и в същия момент замръзна като истукан.

Причината беше в мъжа на бара.

Познаваше го отнякъде.

Не беше от абонираните кибици, висящи в заведението от сутрин до вечер; всъщност беше онзи смъртоносен тип — любовникът на Мария Лазарова.

Над барплота имаше огледало; килърът жадно се взря в отражението.

Беше сигурен, че е той!!!

Но как го беше открил или всичко беше плод на злощастна случайност?

Калчо не вярваше на случайните съвпадения; едва ли онзи беше дошъл тук, воден от сляпата съдба.

Раков бе стопроцентов професионалист. Ненаправно Фокси му беше доверявал най-заплетените задачи през годините.

Стана от масата си и със специфичния за случая притеснен вид, се запъти към тоалетната.

Направи го така, че мъжът от бара да го види добре.

Докато вървеше към двете нули, със задоволство забеляза, че човекът се е хванал на номера му.

Беше се надигнал от високото столче и беше го последвал.

Калчо побърза да влезе в тоалетната, притаявайки се в засада в една от клетките.

Миришеше остро на дизинфектанти, но нямаше други клиенти. След миг атлетичният мъж довтаса, оглеждайки се внимателно.

Калчо го изчака да подмине напред, сетне изскочи зад гърба му, сграбчвайки го здраво за гърлото.

Заби сгъваемия си нож под лявата му плешка. Острието хлътна безпроблемно, предизвиквайки моменталната смърт на човека.

Завлече го до клетката, настанявайки го на фаянсовото клекало.

Претараши дрехите му, откривайки пистолет и кожен портфейл. Оръжието можеше да бъде проследено, за това го захвърли, но портфейлът прибра в джоба си.

Някой влезе и започна шумно да уринира в писоара. Калчо изчака пикльото да си измие ръцете на мивката, след това се измъкна в предверието.

Спокойно се върна в залата на заведението, плати на сервитьорката, взе сандвичите и напусна тая изпълнена с гъст тютюнев дим душегубка.

Разбира се, щяха да намерят трупа, но едва ли щяха да го свържат с него.

Не беше разговарял с непознатия, нито пък го бяха видели да го намушкава. А жестоките убийства в градчето им се бяха превърнали вече в „традиция“.

След десетина минути, Калчо отключваше вратата на апартамента си.

Живееше сам.

Рядко канеше гости, не контактуваше със съседите си, така че бе почти невидим за тях; беше ги заблудил, че е някаква важна клечка в бизнес средите.

Захвърли анурака си на дивана и бързо отиде в банята.

Извади портфейла; любопитен беше да изследва съдържанието му, но преди това взе от аптекката два аналгина, които погълна с вода от крана.

Първото нещо, което видя в преградките на портфейла, го вцепени от ужас.

Беше полицейска карта.

Беше убил ченге след като го беше припознал по най-идиотския начин с любовника на Мария Лазарова.

Спомни си колко опасен беше онзи тип и колко професионалисти беше убил, а той се беше справил с него с лекота. Само това би трябвало да му подсказва, че е сбъркал човека.

Изруга злобно, захвърляйки удостоверението на пода.

Нещо мимолетно проблясна в огледалото пред него. Смътна сянка, придружена от суров глас, каза:

— Нима си въобразяваше, че ще се измъкнеш просто ей така?

От корема му щръкна почервено остро и собствените му кръв и злъч рухнаха на теракотените плочки като миниатюрен водопад.

Михаил завъртя острия меч, прекъсвайки гръбнака на убиеца.

Не усети никакво удовлетворение от немия ужас в очите на издъхващия Калчо.

Беше се нагледал предостатъчно на смърт.

* * *

Пожарът беше осветил нощта и нямаше смисъл да отива чак до къщата, за да разбере, че там се е случило нещастие.

Сърцето му изстина при мисълта, че Асен може да е мъртъв.

Всъщност беше сигурен, че е точно така. Имаше духовна връзка между двамата, която внезапно се беше прекъснала. И обяснението бе, че приятелят му е загинал.

Пред къщата бяха спрели полицейски и пожарникарски коли. Светлините им тревожно мигаха в нощта, но Михаил знаеше, че драмата е приключила и вече никой не може да поправи последствията от нея.

Каза на таксиметровия шофьор да го откара до центъра на града.

Нае стая в същия хотела, където се бяха любили необуздано с Мария.

Злочеста млада жена, която като всеки жив човек се бе надявала на щастие и в крайна сметка беше загинала.

Беше изтискан емоционално.

Всичките му близки бяха покойници.

Враговете му също бяха мъртви, но това не стопляше сърцето му.

Включи телевизора и се загледа с невиждащ поглед във вървящите кадри.

Като въдворител си беше свършил работата.

Беше унищожил превъплащенците. Лукан Карлов, превъплатил се в Борис Лазаров-Фокси, беше елиминиран. Семейството му беше ликвидирано в складовете на Фокси; кметът Стоян Митрев беше убит на хотелския покрив; не беше оцелял нито един пришелец, заплашващ съществуването на човешкия род.

Следователно от него вече нямаше нужда.

Извади пистолетите си, които все още носеше затъкнати на колана си.

Впери поглед в тях.

Защо да живее повече?

Един изстрел би сложил край на терзанията му.

Можеше, естествено, да се завърне в родния си свят; да се включи в други мисии.

Всъщност какво правеше той? Убиваше. Не беше ли прекалено добър в това? Нима в насилието имаше някакъв смисъл или морал?

Обзет от отчаяние, заби дулото на единия от пистолетите под брадичката си. Бам и щеше да приключи с проблемите си. И нямаше да го вълнува вече нищо.

Изведнъж джисиемът му забръмча.

Включи го неохотно.

В ухото му прозвуча гласа на Петър Горанов.

Той потвърди заключението му, че Асен е убит. Попита го къде е и дали е възможно да разговарят. Въпросът бил спешен.

Михаил запокити телефона на пода.

Беше приключил с тези работи.

Взе пистолета и го вдигна отново към челюстта си.

В същия момент до съзнанието му достигна коментара на журналиста от новинарската емисия.

Съобщаваше за един мистериозен инцидент, станал този път в градската морга.

Беше изчезнало тялото на простреляната днес Мария Лазарова, съпруга на известния бизнесмен Борис Лазаров-Фокси.

Репортажът показваше празна метална маса; кървави отпечатьци от стъпки по бетонния под, сякаш мъртвата си беше отишла сама.

Водещият припомни за поредицата от необясними събития, случили се напоследък и ги нарече „кошмарна епидемия“.

Стаята се завъртя пред очите на Михаил и той безпомощно изтърва оръжието си.

Мария беше изчезнала от моргата!

Това можеше да означава само едно.

Сърцето му за миг застина в ступор.

След това започна да бие на бързи обороти.

Обзе го едно страшно предположение.

ТРЕТА ЧАСТ

СЕЛОТО

ХІІ ГЛАВА

Луната се беше изтъркулила по небосклона. Скоро щеше да се развидели, а той изобщо не беше мигвал. Имаше такива безсънни нощи, когато адреналинът му кипваше във вените му. И докато се блещеше пред себе си, през цялото време си мислеше за глупости. Представяше си, че е изтощен от старост и че всички са го зарязали. Или че умира неочаквано, без да е свършил нищо стойностно в безмисления си живот.

Атмосферата в селото направо го депресираше.

Беше мъртво място, пренебрегнато от жителите си. Бог знае защо и къде се бяха дянали те.

Четиримата мъже и жената бяха дошли тук от града, за да намерят отговори на тези важни въпроси.

Но какво, за Бога, можеха да научат от празните къщи, запустелите кошари и обори? А от ръждивите петна по настилката на уличките, можеха да си правят само зловещи изводи.

Това ги беше изплашило и те бяха предпочели да пренощуват в буса, вместо да рискуват в мрачните неприветливи сгради околоръз.

Злокобно място.

И мислите, които пораждаше бяха точно такива.

Пикаеше му се, а буквално настръхваше при мисълта, че трябва да излезе навън, сред тези изоставени къщи, които на лунната светлина приличаха на декори от филм на ужасите.

Ако не искаше да се подмокри обаче, трябваше да предприеме нещо.

Измъкна се с огромно неудоволствие, като внимаваше да не събуди другите. Не му се искаше да го видят разстроен, че трябва да отиде по малка нужда в нощта.

„Като дете си!“ — помисли си ядосан.

Притваряйки тихо вратата на микробуса, стъпи на заледената земя.

Наоколо почти нямаше сняг, въпреки че бе страшно студено.

Още една аномалия в това необикновено село.

Отдалечи се, плъзгайки стъпалата си по леда и си помисли с известно неудобство, че могат да го чуят, за това зави зад къщата пред него.

Потръпна от студ, докато наблюдаваше мощната струя на урината си. Бе образувал перфектна дъга с нея.

Но всичко свърши, когато зад гърба му започна да гърми смразяваща какафония от звуци. След това и тя спря.

Сякаш някой беше надул уредбата си до край и сетне я беше изключил внезапно, предизвиквайки оглушителна тишина.

С крака от желе, извървя обратния път до буса, където до преди минути се беше опитвал да заспи и той.

Всичко изглеждаше нормално, само дето вратата се беше отворила и завеската ѝ се развяваше свободно.

Заслуша се напрегнато във воя на вятъра под стрехите, опитвайки се да долови още нещо застрашително, но не успя.

После от микробуса бавно слезе жена.

Беше непозната.

Под лунните лъчи изглеждаше някак си ефимерна, ала не това усещане го стъписа.

Устата ѝ.

Беше покрита цялата с гъст малинов сок, който така много обичаше от детството си.

Само дето това не беше сироп, а кръв.

Непознатата тръгна с кехлибарени очи към него, облизвайки стичащата се по устните ѝ червена течност.

Той закрепця неистово.

Крещеше и сега в психиатричното отделение на болницата, докато санитарите се мъчеха да го укротят, за да му постави лекарят успокоителна инжекция.

* * *

— Не очаквах това от вас!

Горанов го гледаше с такъв упрек, че той изпита истински срам от поведението си.

На какво приличаше това, беше прекалил действително; такъв запой не беше организиран никога през живота си. По цялата стая се търкаляха празни бутилки, а една, в която бяха останали само няколко глътки от съдържанието ѝ, стискаше в ръката си, но очевидно не му бяха достигнали сили да я пресуши.

Инспекторът го беше открил на четвъртия ден от необузданата му оргия, ала той, разбира се, беше загубил представа за времето и разбра това от устата на възмутения пазител на реда.

— Хич не се притеснявайте, след малко ще съм свеж като репичка.

— Не се и съмнявам в това — с дълбока въздишка му беше отговорил полицаят.

Михаил Соколов се изправи от леглото и въпреки туптящата болка в главата отиде в банята. Най-ефикасният лек срещу махмурлука бе студения душ; въдворителят си взе направо леден, за да прогони бързо алкохолните пари от организма си.

Когато излезе, зачервен и потреперващ, от душкабинката, бе във форма да анализира трезво ситуацията и реши, че инспекторът е положил твърде много усилия, за да го открие, а това означаваше само едно — нови усложнения.

Впрочем той се беше напил именно заради това: проблемът му се казваше Мария Лазарова, която беше убита и после беше възкръснала.

— Да вървим — подкани го Горанов. — След последния ни разговор се случиха нови неприятности.

„Щади ме!“ — помисли си Михаил. — „Та аз тогава буквално му затръшнах телефона!“

Без да задава въпроси последва ченгето в колата му.

След четвърт час бяха в районния медицински център или по-точно в психиатричното му крило и наблюдаваха със застинали физиономии как двама санитаря се оправят с един слаб мъж на средна възраст, който като че ли притежаваше силите на десетима души; толкова упорита беше съпротивата му срещу „мъчителите“ му, които всъщност се опитваха да му помогнат.

Най-сетне лекарят успя да сложи инжекцията с успокоителното и със загрижен вид напусна стаята.

Те също си тръгнаха, макар в главите им още да кънтяха виковете на мършавия.

— Били са четирима мъже и една жена — каза с безизразен глас инспекторът. — От петимата е оживял само един... — Той потърка страната си, мъчително преглъщайки. — Отвратителна история, събирали са останките на останалите по стените на микробуса... А видяхте оцелелият в какво състояние е!

Михаил мълчеше, но напрежението се беше качило в гърлото му.

Не можеше да избяга от неизбежното; трябваше да си довърши работата до край.

— Видял е жена, така ли? — попита с привидно спокойствие.

— Да, в същото онова село, където е започнало всичко. Аз още преди четири дни исках да ви предупредя за Мария Лазарова...

— Зная всичко за нея, инспекторе.

— Но...

— Няма никакво „но“, ще си свърша работата.

Той заряза измършавелият и малко поизнервен полицаи.

Любимата му беше мъртва от отдавна, а това същество, което избиваше беззащитни хора и ги караше да се побъркват;... е, то беше по неговата специалност и той щеше да го терминира, както останалите превъплащенци.

Убийствата бяха неговия занаят, не биваше да го забравя никога.

* * *

Ето, че кръгът се затвори.

Там откъдето беше започнало всичко, там и щеше да завърши. За него или за онова безпощадно създание, в което се беше превърнала Мария.

Въздъхна. Не можа да я опази, въпреки че я обичаше толкова много.

Кога се беше заразила? Дали това беше дело на Лукан Карлов или на някой от неговите превъплащенци?

Усети нов пристъп на неясна тревога; пропускаше нещо жизненоважно, което през цялото време му убягваше и му глождеше душата.

Любимата му беше загинала отдавна; сега трябваше да намери уродливото ѝ копие и да го убие, преди да е разнесло заразата.

Беше стигнал до площада, където двамата му колеги се бяха били със заразените селяни.

Сега, естествено, нямаше никой. Тръпки да те побият от това обезлюдено място, в което вятърът виеше в празните постройките, сякаш те не бяха на Земята, а някъде из враждебната марсианска пустиня.

Той се замисли за смъртта на Асен; кой ли беше поръчал убийството им в момент, когато се чувстваха пълни победители?

Петър Горанов беше провел едно безплодно разследване, но и така не беше научил името на поръчителя.

Той се поразходи из площада. Студът го хапеше през шубата му; тъжното небе с гранитовосив нюанс беше надвиснало, сякаш всеки момент щеше да рухне върху него.

„Време е да приключвам с този проблем!“ — помисли си Михаил и обзет от фатализъм, тръгна към колата си.

Беше я паркирал пред къщата, където беше убит Иван. Асен му беше описал подробно мястото и последните мигове на приятеля им.

Нещо го теглеше натам и той закричи по-целеустремено.

Когато стигна пред обкованата порта, се спря.

Загледа се в нея безстрастно. Беше преминал своя рубикон. Щракна с пръсти; звукът отекна отчетливо в плътната тишина. Може би се нуждаеше от някакъв божествен знак или нещо подобно. Наистина не знаеше защо го направи.

Вратата се отвори, с оглушително скърцане.

От двора излезе симпатичен мъж, около четирийсетгодишен, започнал слабо да оплешевява.

Михаил го разпозна веднага от описанието му.

Беше Лукан Карлов. Главният виновник за войната на видовете.

Въдворителят потрепери от изненада.

Човекът пред него се засмя зловещо:

— Дошъл сте да умрете, Оби. Уверявам ви, че за мен ще бъде голямо удоволствие!

— Значи сте оцелял — възкликна Михаил. — А аз бях уверен, че... — и тогава се вкочани, защото събитията се подредиха в логична последователност в главата му. През цялото време бяха мислили Фокси и Лукан Карлов за едно също лице. — Мария, тогава това си ти!... — прошепна обзет от ужас той.

Ето какво го човъркаше непрекъснато; винаги бе смятал, че докторът играе по-сложна игра. Всъщност първо беше убил Мария Лазарова и се беше превъплатил в нея, а съпругът ѝ бе използвал като прикритие.

Беше потресен; „приятният“ мъж пред него се изсмя ехидно.

— Аз поръчах убийството ви в онази къща — призна си злорадо той. — Калчо едва не ме прецака, прострелвайки ме в гърба. Все пак успях донякъде в замисъла си.

Михаил го гледаше с откровена омраза. Как така го беше подвел инстинкта му на професионалист? Защо не беше усетил със сърцето си, че това вече не е неговата любима?

Лукан Карлов го изглежда с ненавист.

— Радвам се, че ще ви елиминирам лично! Вие убихте семейството ми в онези складове, Оби!

Михаил се опита да възвърне самообладанието си.

Беше им причинил гибелта, разбира се. Но нима той ги беше превърнал в превъплащенци?

— Вие сам сте си виновен! — отсече сурово атлетичният мъж. — Освен това убихте и приятелката ми.

— О, тя плака онази нощ за семейството ми — промълви меланхолично Карлов, поглеждайки гневно опонента си. — Мъртъв сте, Оби, няма да доживеете завръщането си в родния свят! Разкрих ви още в самото начало, макар да бяхте се законспирирали като къртица. Целта ми беше да ви премахна от пътя си. Сега най-сетне ще ви убия, а после ще спечеля войната със скапания човешки род!

Започна да се превъплащава и да губи досегашния си образ, приемайки огромни размери.

Пред Михаил се извиси създание толкова неприятно и отблъскващо, че дори родната му майка, ако бе имало такава, би се отрекла от него.

То посегна с ноктите си към въдворителя.

Той беше специалист по убийствата и грижливо се беше готвил за този момент.

Мъждивото острие на меча му затанцува във въздуха със злокобно свистене.

Хряс — и дясната ръка на създанието се отдели безпроблемно от рамото му.

„Това ти е за Иван!“

Хряс-хряс!

Лявата чевръсто беше отсечена от раменната ѝ става. Фонтаните от артериална кръв замаглиха полезрението му.

„Ето ти и за Асен!“

Движението на стоманеното жило продължи с хирургическа прецизност.

С премерен водоравен удар, въдворителят отрязва чисто и с лекота двата крака от коленете на чудовището.

То се просна, осакатено на заледената земя.

„За всички невинни жертви, загинали заради тебе, гадино!“

Обезобразеният торс на чудовището би могъл да събуди състрадание в нечия душа, но не и в тая на Михаил.

Той зае бойна стойка за решителния удар и тогава превъплащенецът се преобрази. Сега вече изглеждаше като Мария Лазарова.

— Пощада! — прошепна жената. — Дари ме с милостта си, обич моя!

Той я загледа поразен от ослепителната ѝ красота, от прекрасните ѝ очи и коси, които бе галил с нежност много пъти.

По страните му се стекоха сълзи; без да се срамува от тях, промълви:

— Ето я милостта ми! За единствената жена, която обичах, негоднико!

Замахна с всички сили, отсичайки главата на Лукан Карлов.

Опръскан от главата до петите в кръвта на последния превъплащенец, той обърна гръб на ужасяващата кланица.

Най-после беше приключил работата си, както се полага на един въдворител, призван да защитава и както би въздал справедливост един дълбоко накърнен мъж.

* * *

Михаил стоеше на една крачка от мъждукащата синева на портала.

Тази потрепваща светлина, която щеше да го отведе в родния му свят, го привличаше неудържимо с магнетична сила.

Сърцето му се сви, защото се завръщаше сам.

Пори и Теид бяха загинали. Завинаги щяха да си останат тук като Асен и Иван.

Оби въздъхна.

Време беше да си върви.

Вече нищо не го задържаше — беше си изпълнил задачата.

Пристъпи напред, леко прекрачвайки в портала.

Помисли си, че никога няма да забрави този колкото прекрасен, толкова и жесток свят.

„Сбогом и... прощавайте, ако има нещо!“ — промълви, преди да се стопи в пулсиращия отвор.

След телепортацията, мъждивата светлина изчезна.

Останаха само снега и печалното небе над Балкана.

ЕПИЛОГ ЗАВРЪЩАНЕТО

ХІІІ ГЛАВА

През последните дни не се чувстваше никак добре. Тялото му излъчваше топлина като от добре накладена печка, а освен това го наболяваше и гърлото.

Петър Горанов отдаваше здравословните си проблеми на грипната епидемия, заради която бяха затворили училищата в града.

Възрастните също страдаха от върлуващата болест и се тъпчеха с лекарства, за да се преборят с прилепчивия вирус.

Инспекторът реши да си почине няколко дни. Беше се преуморил, а това на неговата възраст означаваше отслабване на организма.

Много му се искаше да отиде за риба, но вдигна такава температура, че предпочете аспирин и топлата постеля пред въдичарството.

Следобед бе толкова изтощен, че потъна в дълбок сън, напомнящ повече на мъртвешки.

На другата сутрин беше по-добре, но само докато не го поде треската и блънуването. Хем тракаше със зъби като с кастанети, хем си въобразяваше, че не е вече Петър Горанов, че не е дори човек, а е някакво агресивно и уродливо създание.

Облян в пот, се събуди с широко отворени очи.

Слава Богу, беше си самият той, но същевременно го беше обзела параноя, че нещо ужасно се е настанило в него.

Приблужи се до огледалото, окачено на боядисаната в бежаво стена и разкопча ризата си. Белегът от раната, нанесена му от кмета Стоян Митрев на онзи злощастен митинг, се беше възпалил и го болеше.

Може би тази инфекция беше предизвикала боледуването му, а най-вероятно и преследващите го кошмари.

В този миг той се сгърчи болезнено.

Видя в огледалото как се превръща в едно от онези ужасни чудовища, наречени превъплащенци.

Войната на видовете не беше свършила, злото се беше завърнало!!!

— Много съжалявам, приятелю — чу зад гърба си тъжният, но напълно спокоен глас на Михаил Соколов.

Обърна се рязко; вече не беше полицейският инспектор, а някакъв кошмарен звяр.

Самурайския меч на въдворителя се впи в шията му, убивайки го на място. Трупът потрепери в собствената си локва от кръв.

— Най-сетне това безумие приключи — заяви на образа си в огледалото Оби.

Сега можеше да си отиде наистина — лошите бяха победени, без право за реабилитация.

гр. Варна

12 септември 2006 г. — 5 март 2007 г.

телефони за контакт: 052/ 62 00 71 и 0889/ 923 566

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.